

నిగూఢార్థ పద వివరణ

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూలై 2007

నిగూఢార్థ పద వివరణ

(శ్రీఅరవిందుల రచనల నుండి సేకరణ)

8/07/0

విషయసూచిక

శ్రీఅరవిందుల (గ్రంథాల) ను ఎలా చదవాలి?	...	3
అస్తిత్వం	...	4
జీవితం	...	5
పరిణామము	...	6
అంతర్లయము	...	7
మానవుడు	...	8
నిరపేక్షం	...	10
సత్త – సంభూతి	...	11
ఆత్మ	...	12
కేంద్రపురుషుడు	...	12
చైతన్యం	...	13
విశ్వాతీతము, వైశ్వానకము, వైయక్తికము	...	14
వైయక్తికం	...	15
సార్వత్రికం (విశ్వతత్వం)	...	16
విశ్వాతీతశక్తి	...	17
శ్రీమాత (ఆద్యశక్తి)	...	18
పరదేవత	...	20
పురుషుడు	...	21
ప్రకృతి	...	23
పురుషుడు – ప్రకృతి	...	23
దైవము	...	25
దేవతలు	...	26

అసురులు	...	28
ప్రతికూలశక్తులు	...	29
అవిద్య, అసత్యం	...	30
అహంకారం	...	32
అల్పమైన అహంకారం	...	34
అచేతన	...	35
ప్రకాశం	...	36
గమనము	...	36
శక్తి	...	38
పదార్థము	...	38
జవము	...	38
సాక్షాత్కారము	...	39
అతిమానసికం (అతిమనస్సు)	...	41
యోగము	...	42
రూపాంతరీకరణము	...	43
ఆధ్యాత్మజీవనం	...	46
శ్రీమాత ఆశీస్సులు	...	47
కొసమెరుపు	...	47
సమాచారపత్రం	...	49

దైవాన్ని కనుగొని, అనుభవించి, ప్రకటించడం కోసం మనకివ్వబడిన ఒక అపూర్వ అవకాశం జీవితమంతా.

శ్రీఅరవిందుల (గ్రంధాల) ను ఎలా చదవాలి?

నీవు చదువుతూన్నపుడు, కలవరమొందిన మనస్సుతో అర్థం చేసుకోవాలని ప్రయత్నించినట్లయితే ఆ మాటల మాటునవున్న అర్థాన్ని, సత్యాన్ని, శక్తిని మూడొంతులకు పైగా పోగొట్టుకున్న వాడివౌతావు.

*

అందుకే నేనెపుడూ సలహా ఇస్తుంటాను. మనస్సును వీలైనంత ప్రశాంతంగా, నిశ్చలంగా వుంచుకో. అర్థం చేసుకొనేందుకు ప్రయత్నించక, మనసును వీలైనంత నిశ్చలంగా వుంచుకో. నీవు చదివిన విషయంలోని శక్తిని నీలోని అగాధతలాలలోనికి ఇంకిపోయేలా చేసుకో. అంతశ్చేతనలోని మౌనంలోనూ, ప్రశాంతిలోనూ అవతరించిన శక్తి, తన వెలుగులో తాను చేయాల్సింది చేస్తుంది. అంతే కాదు. అవసరమైతే నీ మెదడు ఆ విషయాన్ని అవగాహన చేసుకొనేందుకు, అవసరమైన నూతన కణజాలాన్ని సృష్టిస్తుంది. అలా జరిగినపుడు అదే విషయాన్ని మరికొన్ని నెలల తర్వాత తిరిగి చదివినపుడు, ఆ భావం మరింత స్పష్టంగా, ఒక నూతన దృక్పథాన్ని కలిగిస్తుంది. కొన్ని సమయాలలో అది తనదే అయినంతగా అనుభూతిని కూడా కల్గిస్తుంది.

ప్రతిరోజూ క్రమం తప్పకుండా చదవాలి, అంతేకాదు. నియమిత సమయాలలో కొద్దికొద్దిగా చదవడం వాంఛనీయం – ఈ విధంగా చేస్తే నీ బుద్ధిగ్రహణశక్తి అంతకంతకూ అధికాధికంగా ఎదుగుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

అస్తిత్వము

(జీవితంయొక్క) ఉనికి అనేది ప్రకృతి యంత్రాంగము కాదు. ఓ క్షణానికి లేదా బహుకాలంనుండి చక్రభ్రమణంలో చిక్కుకున్నది కాదు. అది ఆత్మయొక్క నిరంతర ఆవిష్కరణ.

*

అభివ్యక్తీకరణ అనేది అనంతుని ప్రాసంగిక ఇతివృత్తం కాదు. అది అతని అనంత ఐశ్వర్యంయొక్క ప్రతీక, వదనం. అది అతని కదలికలోని, ఆనందం మరియు శక్తి సమన్విత లీలావిలాసం.

*

ఉనికి యాదృచ్ఛికం కాదు. ఎవరో చేసిన అర్ధరహిత సృష్టి కాదు. అనవసరవిషయం అంతకన్నా కాదు. తనలో భగవంతుని వాక్కుని వహించుకుని ఉన్నది. దివ్యతత్వాన్ని పరిపూర్ణంగా దాచుకున్న సత్వం.

జీవితం అనేది గుడ్డిగా ఏవో కొన్ని అర్ధరహితమైన కదలికల పర్యవసానంగా, అకారణంగా, అచేతనంగా ఉనికిలోకి రాలేదు. జీవితం (existence) ఒక క్రమానుగతమైన, ఆవిర్భావం ద్వారా తనను తాను ప్రకటించుకొంటున్న పరమసత్యం. తనలో అంతర్గతంగానున్న పరమార్ధాన్ని వెలువరిస్తున్న నిజతత్వం.

జీవితం అనేది భ్రాంతి కాదు. జీవితంలోకి రావల్సిన అవసరంగాని, కారణంగాని, పనిగాని, లేనిది ఉన్నట్లుగా కన్పించే ఒక మాయాకల్పితంగాని కాదు. ఒక బ్రహ్మాండమైన అస్తిత్వంగా తనను తాను ఈ అద్భుత విశ్వంలో అభివ్యక్తీకరించుకున్నది.

*

అస్తిత్వం – నిర్మూలనమే (నాశనమే) ధ్యేయంగా సాగిపోయేది కాదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

జీవితం

జీవితం అనేది నిరంతరం వికసించే ఆత్మ పరిణామ సమాహార వేదిక. అది (పరమాత్మ) పదార్థంలో దాగివుండి తనను తాను ఆవిష్కరించుకొనేందుకు పెనుగులాడుతున్న మూలవస్తువు. అదే ఈ ఐహిక జీవన పరమార్ధం.

*

పదార్థములోని సత్వము తనను తాను ప్రకటించుకొనేందుకు ఆరాటపడే చేతనాశక్తియే ఇక్కడ ఈ భౌతికజీవితము. మానవజీవితంలో, మానవసత్త పదార్ధమయప్రపంచంలో తనను తాను పటిష్టంగా ప్రకటించుకొనేందుకు విస్తృతపరచుకునేందుకు తన యావచ్ఛక్తిని వినియోగించుకొంటున్నది.

*

ఈ విశ్వం ఒక జడపదార్థం మాత్రమే కాదు. అదొక ఆధ్యాత్మిక వాస్తవం. అది శక్తుల క్రీడాస్థలం మాత్రమే కాదు. ఒక మానసిక అనుభూతి మాత్రమే కాదు. తనను తాను మరుగుపరచుకొన్న ఆత్మ తిరిగి వికసించుకొనడం కోసం ఎంచుకొన్న రంగస్థలి.

బాహ్యంలోకి విసిరివేయబడిన గమనసీలమైన ఛిత్‌శక్తి వ్యక్తీకరణయే జీవితం. ఇది తనకు తానుగా సామరస్యరూపంగా ప్రస్ఫుటం కావలసి ఉన్నది.

*

జీవితమంతా దైవాన్ని కనుగొని, అనుభవించి, ప్రకటించడం కోసం మనకివ్వబడిన ఒక అపూర్వ అవకాశం.

*

మన జీవితం ఒక విరోధాభాసం, భగవంతుడే దాని కీలకం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

పరిణామము

దట్టంగా కూడుకొని ఉన్న పదార్థచైతన్యం నుండి విడివడి బయటపడిన చిదాత్మ, క్రమవికాసం పొందుతూ జంతుసమానంగా ఉండే జీవినుంచి దైవంగా తన్ను తాను ఆవిష్కరింపచేసుకోవడమే పరిణామము.

*

పరిణామక్రమమంతా దాని అంతస్సారంలో చైతన్యశక్తిని అభివ్యక్త సత్వంలో బలోపేతం చేయడమూ, అభివ్యక్తమై ఉన్నదానిని మరింత ఉన్నతస్థాయికి తీవ్రతరం చేయటము. సృష్టిలో చైతన్యశక్తిని గాఢతరంగా చేయటము. పదార్థం నుంచి ప్రాణము, ప్రాణం నుంచి మనస్సు, మనస్సు నుంచి ఆత్మ – ఇలా.

*

ఏకం సత్ – పరమచైతన్యము పదార్థమయ ప్రపంచంలోకి దిగి అంతర్లయమై చిక్కుకునిపోయింది. అది మళ్లీ తనను తాను విముక్తి కావించుకునే విధానమే పరిణామక్రమము. చైతన్యరహితంగా కనబడే నిశ్చేతనములో (inconscience) చైతన్యం వ్యక్తమైనప్పుడు, అది ఇంకా ఇంకా ఎదగాలని తనని తాను ప్రేరేపించుకుంటుంది. అంతేకాక అత్యంత ప్రస్ఫుటమైన వికాసం పొంది పరిపూర్ణంగా ఉండాలనుకుంటుంది. ఆ చైతన్యమే ప్రాణికోటిగా ఆవిర్భవించటం మొదటి పర్వమైతే, అక్కడ మనస్సు వికసించడం రెండవ సిద్ధి. అయితే పరిణామం ఇంతటితో ఆగదు. ఇంకా ఉన్నతస్థాయికెదిగి ఆధ్యాత్మికము, అతిమానసము అయిన చైతన్యాన్ని పొందాలని ఆశిస్తోంది. అందువల్ల పరిణామక్రమంలో తదుపరి సిద్ధి అతిమానసజీవి. ఈ అతిమానస చైతన్యజీవి పూర్తి దైవశక్తిగానే నడుస్తుంది. అప్పటికిగానీ పూర్తిగా పదార్థంలో చిక్కుకుని ఉన్న దైవత్వానికి విముక్తి కలగదు. అప్పుడిక ప్రాణికోటి పరిపూర్ణత్వం పొందగలదు.

*

ఆధ్యాత్మిక పరిణామమే ఇక్కడ మన అస్తిత్వం పరమార్థం.

అంతర్లయం

పరిణామప్రక్రియ ప్రారంభమవడానికి పూర్వం దైవము అంతర్ల యమై (an involution of the Divine) ఉండాలి. అలా కాని పక్షంలో అది పరిణామక్రమం కాకుండా క్రమానుగతమైన నూతన సృష్టి కార్యక్రమమే అవుతుంది. అటువంటప్పుడు ఆ సృష్టికి అంతకు పూర్వమున్నవాటి గుణగణాలుకానీ, తద్వారా సంక్రమిం చిన పర్యవసానఫలితాలుగానీ, ప్రక్రియలుకానీ ఉండవు. అదొక అనిర్వచనీయమైన ఘటనో, అదృష్టశక్తి సంకల్పించిన అద్భుత ఊహాగానంతో జరిగినదో లేక వేరే ఒక బాహ్యసృష్టికర్తచే చేయ బడిన సృష్టియో అయి ఉండాలి.

*

అసలు పరిణామశబ్దంలోనే పరంపర అనే అర్థం గోచరిస్తుంది. మూలార్థంలో ఒక అంతర్లయముయొక్క (involution) ఆవశ్యక తను తెలియపరుస్తుంది.

...పరిణామం చెందవలసినది ముందుగా అంతర్నిహితమై యుండాలి. అది స్థబ్దంగా ఉన్నా, చలించుతూ ఉన్నా, మనకు కనిపించని రీతిలో పదార్థప్రకృతి అంతర్భాగంగా గుప్తమై ఉన్నదే. ఇప్పుడు శరీరధారిగా ఇక్కడ వ్యక్తమవుతున్న చిదాత్మ పూర్వం నించి గూడా పదార్థమయజగత్తులోని ప్రతిగ్రంధిలోనూ, ప్రతివ్య వస్థలోనూ, ప్రతి అణువులోనూ ముకుళితమై ఉంటూనే ఉన్నది. ప్రాణము, మనస్సు, మనస్సుకు ఆవలనున్నదీ కూడా భౌతికశక్తి ప్రక్రియలన్నిటిలోనూ కూడా అదృశ్య ఉత్తేజితశక్తిగానో లేక నిద్రాణశక్తిగానో ఉంటూ ఉండాలి.

*

అతిమానస చేతనాత్మ నిశ్చేతన పదార్థంలో సంలగ్నమైపోవటమే ఈ దృశ్యమానసృష్టికి మూలరహాశ్యము, నిశ్చేతనాప్రకృతిలో నుంచి అతిమానస చేతనాత్మ పరిణామంచెంది వికశించడమే పుడమి పొడుపుకథకి విడుపు జవాబు. ఆ పరమేశ్వరుడు కోరి ఈ పుడమిని తనకు నివాసం చేసుకున్నాడు. ఆ పరమపురుషుని

సంకల్పం ఏమంటే అంధకారబంధుర కారాగారంగా ఉన్న దీనిని తనకు తగిన పరమధామముగా, స్వర్గాన్ని తలదన్నే ఆలయంగా మార్చుకోవాలని.

మానవుడు

మనో, ప్రాణదేహాలుగా ఆకృతి తాల్చి ఆత్మసాధకుడుగా మానవుడు భూమిపైకి వచ్చాడు.

*

భారతీయభావన ప్రకారం శక్తియొక్క చాలనప్రక్రియల మరుగున ఉంటూ, భగవంతుడు కాదగిన అర్హత కలిగి తనను తాను ఆవిష్కరించుకోవాలని ప్రయత్నం చేసే ఆత్మే మానవుడు. చేతనాత్మక తత్వంగా పరాపకృతి ద్వారా వృద్ధిపొందుతున్న ఆత్మే అతను. అతను ఒక దైవత్వం, ఒక అనంతత్వం. భగవంతుడొక మహాసముద్రమైతే అక్కడ నిరంతర ఉత్తుంగ కడలి తరంగం మానవుడు. అతడొక అనివార్య ఉత్కృష్ట జ్వాలా విస్ఫులింగము. వాస్తవతత్వంలో కూడా అతను మూలస్థానమైన అనిర్వాచ్య పరతత్వంతో సరిసమానము. ఆ విధంగా తను ఆరాధించే దేవతాగణం కంటే అతనే గొప్పవాడు. ఒక్కొక్కసారి సహజమైన అర్ధజంతుస్వరూపమా అన్నట్లు కనబడినప్పటికీ అది అతని అసలు తత్వం కానే కాదు. అతని అంతరాంతరాల్లోని సత్యం పరమాత్మ స్వరూపం. లేదా పరమాత్మయొక్క చైతన్యవంత శాశ్వత అంశ. దానిని తెలుసుకొని ప్రకృతిపరమైన బాహ్యాజీవన విధానాన్ని అధిగమించడంలోనే అతని ఔన్నత్యం. ఇహలోకజీవుల్లో అతనికొక్కడికే అది సాధ్యము. పరమోత్కృష్టమై, అనితరసాధ్యమైన ఈ మానవజీవితశిఖరాగ్రం చేరుకోగల ఆధ్యాత్మిక సమర్థత అతనికి ఉంది. భారతీయ సంస్కృతి మానవునికి నిర్దేశించిన ప్రథమ ఆదర్శం అదే.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి

మొదట మనిషి గ్రుడ్డిగా అన్వేషిస్తాడు. తాను అన్వేషించేది తన దివ్యాత్మనే అనే విషయం కూడా తెలియకుండానే అన్వేషిస్తాడు. ఎందుకంటే అతడు భౌతికప్రకృతియొక్క అస్పష్టజ్ఞానంతో మొదలుపెడ్తాడు. కొంత అభివృద్ధి జరిగాక, చూడ్డం మొదలైనా అతనిలో పెరుగుతున్న వెలుగులో మరీ చూడలేనివాడవుతాడు. మొదట్లో భగవంతుడు గూడా అతని వెదుకులాటకు అస్పష్టంగానే సమాధానం చెప్తాడు. తడుముళ్లాడుతూ చీకట్లో తన కోసం వెతికే చిన్నబిడ్డ హస్తాలకై అమ్మ ఎలా ఎదురుచూస్తుందో, అలా భగవంతుడు గూడా గ్రుడ్డిగానైనా మనిషి తనను వెతకాలనే కోరుకొంటాడు. అలా అతను వెతుకుతుంటే ఆనందిస్తాడు.

*

మనిషిలో, మనిషి ద్వారానే ప్రపంచప్రకృతి తనను తాను తెలుసుకొంటుంది. అలా తెలుసుకొన్నపుడు అది తన నుపభోగించే పురుషని వైపు ఒక దూకు దూకినట్లవుతుంది. ప్రకృతి, తనకు తెలియకుండానే ఈ దివ్యభోక్తను తన అధీనంలో వుంచుకొంది. జీవితం, ఇంద్రియమనస్సు ఆ భోక్తను తమ అధీనంలో వుంచుకొని కూడా అతనిని తిరస్కరిస్తుంటాయి, తిరస్కరిస్తూ కూడా అతనినే కావాలని కోరుకుంటాయి. ప్రపంచ ప్రకృతికి భగవంతుడెవరో తెలియదు. కారణం తానెవరో తనకే తెలియకపోవడం. ప్రపంచప్రకృతి తనను తాను తెలుసుకున్నప్పుడు తనలోగల పురుషని నిర్మలానందాన్ని అది తప్పకుండా తెలుసుకొని అనుభవిస్తుంది.

మూలం శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కె.వి. రావు

నిరపేక్షం (బ్రహ్మం)

బ్రహ్మము అంటే, మనకంటె, మనం నివసిస్తున్న జగత్తు కంటె గొప్పదని మన భావం. మనం భగవంతుడని పిలుచుకొనే విశ్వాతీత పురుషునికంటె అది పరమోన్నత సత్యం. ఏది లేకపోతే మనం చూసేది, లేదా అస్తిత్వం కలిగి వున్నట్లు మనకు తెలిసి ఉండి ఉండేది కాదో. దానినే భారతీయచింతన బ్రహ్మం అంటుంది. ఐరోపీయ ఆలోచన దీనిని నిరపేక్షం అటుంది. ఎందుచేతనంటే అది స్వయంభువు. సాపేక్షతల సమస్తబంధనాలనుండి విముక్తమైన నిరపేక్షం.

*

పరాత్పర బ్రహ్మం అంటే, పాశ్చాత్య తాత్త్వికచింతనలో నిరపేక్షం (the Absolute) కాని బ్రహ్మం అంటే ఏకకాలంలో, సర్వవ్యాపి సత్యం కూడా. దానిలో సాపేక్షమైన సమస్తం, రూపాలుగా లేదా దాని చలనాలుగా అస్తిత్వం కలిగి వుంటుంది. సమస్త సాపేక్షతలను తన కౌగిలిలోనే ఉంచుకొనే నిరపేక్షం మన బ్రహ్మం.

విశ్వంలోనూ, మన స్వీయ అస్తిత్వంలోనూ ఉన్న బ్రహ్మంను ఎలా తెలుసుకోవాలో ఈశోపనిషత్తు బోధిస్తుంది. మనం బ్రహ్మంను ఏకకాలంలో స్థిరము, అస్థిరము అయినదిగా సమగ్రంగా తెలుసుకోవాలి. మనం దానిని శాశ్వతమూ, అవికారమూనైన ఆత్మగా, అదే సమయంలో విశ్వంయొక్క మారుతున్న సమస్త అభివ్యక్తులుగా మరియు సాపేక్షతగా కూడా దర్శించాలి.

దేశకాలాల్లో ఉన్న సమస్తాన్నీ, దూరంగా ఉన్నదాన్నీ, దగ్గరగా ఉన్నదాన్నీ స్మృతికందని గతం, అనుభవిస్తున్న వర్తమానం, అనంత భవిష్యత్తు, వాటిల్లో ఉన్న సమస్తాన్నీ, సంఘటనలనూ ఒకే ఒక బ్రహ్మంగా దర్శించాలి. ప్రత్యేకమైన, సమస్తమైనవాటినీ అతిశయించి వుంటూ వాటన్నిటినీ తనలోనే భరిస్తూ, వాటన్నింటికీ ఆధారమై వుండి, అలాగే విశ్వానికీ, దేశకాలాలకూ అతీతమై, ఈ సృష్టి అంతటికీ మహాకారణమైనదానిగా మనం బ్రహ్మమును దర్శించాలి. అంతేగాదు. విశ్వంలోనూ, విశ్వం ఉన్న

వాటన్నింటిలోనూ నివసిస్తూ వాటిని పూని ఉన్నదానిగా కూడా మనం బ్రహ్మమును దర్శించాలి.

సత్త – సంభూతి

ఆదియందు దైవంలో సదా శాశ్వతమైనదేది గలదో అది సత్త. చేతన, పరిస్థితులు, శక్తులు, రూపాలు వగైరాల్లో దైవశక్తివల్ల ఏది అభివృద్ధి చెందినదో అది సంభూతి. శాశ్వత దైవం సత్త. కాలం లోని విశ్వం, ఆ విశ్వంలో దృగ్గోచరమయ్యే సమస్తం సంభూతి.

*

నిరపేక్షం రెండు విధాలుగా తనను తాను అభివ్యక్తం చేసుకొం టుంది. అవి సత్త, సంభూతి. సత్త ప్రాథమికసత్యం. సంభూతి సత్త ఫలితమైన సత్యం. అది సక్రియశక్తి, శక్తి ఫలితం కూడా. అదొక సృజనాత్మకశక్తి, సత్త నిర్వహించిన కార్యం, మార్పు చెందుతూన్నప్పటికీ ఎల్లకాలమూ నిలిచివుండే రూపం. ఒక ప్రక్రియ, దానికి మూలమైన అవికార, రూపరహిత సారతత్త్వం నుండి ఉత్పన్నమైనది.

...సత్త, సంభూతి నుండి విడివడి లేదు. అందులోనే వుంది. దానిగానే అయి వున్నది. దాని ప్రతి సూక్ష్మాణువులోనూ, విరివి, విస్తృతి (మహత్తు) యందు కూడా అంతర్నిహితమై వుంది. తాను సత్తననికూడా సంభూతి తెలుసుకొన్నపుడే, అది తనను తాను సంపూర్ణంగా తెలుసుకొనగలుగుతుంది. పరాత్పరుని, నిర పేక్షాన్ని తెలుసుకొని అనంతుని, నిత్యునియొక్క ప్రకృతిని పూని నపుడు, సంభూతి యందలి అంతరాత్మ ఆత్మజ్ఞానాన్ని సముపా ర్జించుకొంటుంది. అదే మన అస్తిత్వంయొక్క పరమోన్నత లక్ష్యం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె.వి. రావు

ఆత్మ

ఆత్మయే 'సెల్ఫ్' లేక 'స్పిరిట్'. అది మనకు పైన ఉంటుంది. అది పరిశుద్ధమైంది, మలినం లేనిది. జీవితమాలిన్యాలైన కోరికలు, అహంకారం, అజ్ఞానంవల్ల ప్రభావితంకానిది. అది వ్యక్తియొక్క నిజమైన అస్తిత్వంగా తెలియబడుతుంది. అంతేకాక విస్తారంగా అందరిలోనూ ఒకే అస్తిత్వంగాను, విశ్వంలోని ఆత్మగాను, వ్యక్తికి విశ్వానికి పైన స్వయంస్థితి కలిగినది కూడా అవటం మూలంగా పరమదివ్య అస్తిత్వమగు పరమాత్మగా పిలువబడుతుంది.

*

ప్రతీదీ ఆత్మలోనే పనిచేస్తుంది. ప్రకృతి క్రీడ అంతా దివ్యమైనటువంటి ఆత్మలోనే జరుగుతుంది. ఆత్మలో విశ్వము నిక్షిప్తమై ఉన్నది.

*

ఆత్మయే సత్వము, సత్వము (ఆత్మ) కాదు. ఆత్మ అంటే అన్నింటిలోనూ సారభూతంగా ఉండే చేతనాస్థితి.

కేంద్రపురుషుడు

కేంద్రపురుషుడు అనే పదం మన యోగంలో, మామూలుగా, మనలో మిగతా అంతటికీ ఆధారభూతమై జననమరణాలలోనూ చెక్కుచెదరకుండా ఉండే దైవంలో కొంతభాగానికి వాడబడుతుంది. కేంద్రపురుషునికి రెండు రూపాలున్నాయి. ఒకటి, మనకు పైన జీవాత్మగా, మన నిజ అస్తిత్వంగాను, ఉత్కృష్టమైన ఆత్మజ్ఞానం పొందినపుడు తెలియబడేదానిగాను, రెండవది, క్రింద మనః శరీరాలకు, జీవితానికి వెనుకగా నిలబడి ఉండే చైత్యపురుషుడు. జీవాత్మ జీవితంలో అభివ్యక్తి (ప్రకటితమయ్యే దానికి) పైన ఉండి, దానికి అధ్యక్షత వహిస్తుంటాడు. చైత్యపురుషుడు జీవితంలో అభి

వ్యక్తి (ప్రకటితమయ్యేదానికి) వెనుకగా ఉండి దానికి ఆధారంగా ఉంటాడు.

*

కేంద్రపురుషుడైన జీవాత్మకు పుట్టుకా లేదు, పరిణామమూ లేదు. కాని వ్యక్తి పుట్టుకకూ పరిణామానికీ అధ్యక్షతక వహిస్తాడు. ప్రతి చేతనాభూమికలోను తన ప్రతినిధిని ముందుంచుతాడు. మానసికభూమికలో నిజమానసికజీవియైన మనోమయపురుషుడుగాను, ప్రాణికభూమికలో నిజప్రాణికజీవియైన ప్రాణమయ పురుషుడుగాను, భౌతికభూమికలో నిజభౌతికజీవియైన అన్నమయపురుషుడుగాను ప్రాతినిధ్యం వహిస్తాడు. ప్రతిజీవి అజ్ఞానం అంతమయేదాకా ఏ భూమికలో ప్రధానంగా జీవిస్తాడో వాటికి సంబంధించిన మానసిక, ప్రాణిక, భౌతికపురుషులను కేంద్రంగా చేసుకుంటాడు. ఆ పురుషుడే అతనికి కేంద్రపురుషుడు. కాని అన్ని సమయాలలోను నిజమైన ప్రతినిధిగా మానసిక, ప్రాణిక, భౌతికాలకు దాగి ఉండేది, మన అస్తిత్వమై, లోలోతులలో అట్టడుగున ఉన్న చైత్యపురుషుడు.

చైతన్యం

చైతన్యమే అస్తిత్వానికి ప్రాతిపదిక. అదే శక్తి, చలనం, విశ్వసృష్టిని చేసే చైతన్యగమనం. సర్వం అందులోనే ఉంది. చైతన్యం అతి స్థూలపదార్థమేకాక, అత్యంత సూక్ష్మపదార్థం కూడా. తనను తాను అది అమర్చుకోవడమేకాక, మరేమీ కాదు.

*

చైతన్యం అస్తిత్వంలోని అంతర్గత యదార్థం. అది పైకి క్రియాశీలంగా కనపడకపోయినా అక్కడ ఉన్నదే, కాని అది నిశ్శబ్దంగా కదలికలేనిది. అది పైకి కనపడకపోయినా, బాహ్యావస్తువుల మీద ప్రతిస్పందన చేయకపోయినా, సంవేదన వ్యక్తపరచకపోయినా కూడా అది అక్కడ ఉన్నదే, కాని అది లోపల ముడుచు

కుని క్రియాశీలంగాకాని, నిష్క్రియంగాగాని ఉన్నది. మనకు అది లేనట్లుగా అనిపించినా, మన దృష్టికి దాని అస్తిత్వం అచేతనంగా, ప్రాణరహితంగా తోచినా అది అక్కడనే ఉన్నది.

చైతన్యం జీవానికి, (విశ్వంలో) అన్నింటికీ జాగృతికశక్తే కాక అది గమనశీలమై సృష్టించే శక్తి లేదా సృష్టించకలిగిన శక్తి. అది మన ప్రతిచర్యలను చేయడంగాని, మానుకోవడంగాని అదే నిర్ధారించుకోగలదు. అది శక్తులకు సమధానం ఇవ్వగలగడమే కాకుండా శక్తులను సృష్టించగలదు. తననుంచి శక్తులను బయటకు పంపించనూ గలదు. చైతన్యమే ఛిత్. అంతేకాక అది ఛిత్ శక్తి కూడా.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: డా॥ ప్రసన్నకృష్ణ

విశ్వాతీతము, వైశ్వానకము, వైయక్తికము

సకల చరాచరసృష్టికీ మూలాధారమై, సర్వవ్యాపకమై దాన్ని పర్యవేక్షిస్తూ ఉండేవి విశ్వాతీత, వైశ్వానక, వైయక్తికమనే మూడు శక్తులు. ఇది త్రిత్వములో మొట్టమొదటిది. పరిపూర్ణ చైతన్యవికసనములో కూడా ఈ మూర్తిత్రయమే ప్రధానమై యుండాలి. ముఖ్యంగా సత్యదర్శన అనుభూతి పొందాలనుకున్నప్పుడు వీటిలో ఏ ఒక్కదానినీ అలక్ష్యం చేయకూడదు. వ్యక్తిగా ఉన్న మనం సువిశాల విశ్వచైతన్యానికి జాగృతమవుతాము. అయితే ఆ చైతన్యం వివిధశక్తులతో, ఆకృతులతో సంకులమై ఉంటుంది కాబట్టి దానిని అధిగమించి అపరిమిత చైతన్యానికి నిలయమైన నిరపేక్ష పరబ్రహ్మమును చేరుకోవాలి. అయినప్పటికీ ఈ విధమైన ఊర్ధ్వగమనంలో మనం కోల్పోవలసినవాటిని కూడా కోల్పోనవసరం లేకుండా వాటిని రూపాంతరం కావించుకుంటాము.

*

...ఒకే అస్తిత్వానికి చెందిన రూపాంతరాలే విశ్వాతీతము, వైశ్వానకము, వైయ్యక్తికము అనే మూడు మాటలు. ఇందులోని ప్రతి ఒక్కటీ కూడా మిగిలిన రెంటినీ బహిరంగంగాకాని, రహశ్యంగా కాని తెలియచేస్తాయి. విశ్వాతీతశక్తి మిగిలిన తనలో ఇముడ్చుకొని వాటిని తన ఐహిక అవకాశాలకు ఆధారంగా నియంత్రిస్తుంది. అదే దైవము. సర్వమూ తానై, సర్వాన్ని తన యందుంచుకొన్న పరమేశ్వర చైతన్యం; సమస్త అస్తిత్వానికి (సకల జీవకోటికీ) జ్ఞానాన్ని ప్రసాదిస్తూ, పాలించి పోషించే సర్వజ్ఞుడు, సర్వాంతర్యామి, సర్వోపగతుడు అయిన పరమేశ్వరుడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

వైయక్తికం

భూమిమీద పరిణామక్రమంలో మూడవదశ మానవుడు. ఈతడు అత్యంత శక్తిమంతుడు. పరిణామం యొక్క క్లిష్టమైన మలుపులో పనిచేయగలిగినవాడు మానవుడు మాత్రమే. ఆ మలుపు స్వయం వ్యక్తము. చైతన్యవంతము. దివ్యచైతన్యం యొక్క నిగూఢ ముకుళిత దశ, సంపూర్ణవికాస దశలు అజ్ఞాన, జ్ఞాన దశలు యీ రెండింటి మధ్య అది మనకు కనిపిస్తుంది.

వైయక్తికాన్ని మనం యెలా అర్థం చేసుకోవాలి?

సాధారణంగా దీనిని వ్యక్తి నైజమైన అహంగా చెప్పుకుంటాం. అది వ్యక్తియొక్క శారీరక, మానసికప్రక్రియలు రెండింటి మీదా పట్టు కలిగి వుంటుంది. ఈ అహాన్ని తుడిచిపెట్టాలి. లేనట్టయితే సంపూర్ణ విముక్తి సాధ్యం కాదు. అంటే వ్యక్తియొక్క ఆత్మ మాత్రం యీ అహం కాదు. జీవాత్మ దివ్యసత్వము. అదే శాశ్వతమైన దివ్య అంశగా అభివర్ణించబడుతుంది. పరమాత్మ స్వయంగా తన అభివ్యక్తిని ఒకటే అనేకంగా సమర్థించుకునేందుకు తోడ్పడేదిగా కూడా అది అభివర్ణించపడుతున్నది. మనం

మన అహం నుంచి విముక్తి పొంది, మన ప్రత్యేక కుహనావ్య క్తిత్వం నుండి బయటపడాలి. అప్పుడే సంపూర్ణ సత్యదర్శనం కలుగుతుంది. మనం నిజమైన ఆధ్యాత్మికవ్యక్తి కాగలం. అప్పుడే విశ్వతత్వంతో కూడిన దివ్యత్వంలోను, సకల జీవులలోను మన ఏకాత్మతాతత్వాన్ని దర్శించగలం.

సార్వత్రికం (విశ్వతత్వం)

జగత్తుయొక్క విశ్వతత్వ చైతన్యం, విశ్వతత్వ దివ్యత్వం, సకలజీవులలో యిమిడియున్న సార్వత్రిక మూలచైతన్యశక్తులు యివన్నీ వైయక్తిక చైతన్యం వంటి శక్తి కలిగినవే. అయితే వాటి విధానాలు వేర్వేరుగా వుంటాయి.

వైయక్తిక చైతన్యం సార్వత్రిక చైతన్యంలో భాగమే. అయినా తాను వేరు అన్న వేర్పాటుభావం వ్యక్తిని సార్వత్రిక చైతన్యం నుండి వేరుచేస్తుంది. అయితే నిరంతరం వ్యక్తి తాను సార్వత్రిక చైతన్యంలో భాగమే అన్నది గుర్తుపెట్టుకోవాలి. ఎంత సాధన చేసినా యీ వేర్పాటు అనే అజ్ఞానం, గోడలా అడ్డుపడుతూనే వుంటుంది. ఒక్కసారి యెప్పుడైతే ఆ గోడని బ్రద్దలుకొట్టగలిగేడో అప్పుడు వ్యక్తిలోగల సార్వత్రిక ఆత్మ జాగృతమై ఆ చైతన్యం అందులో పనిచేస్తున్న శక్తులు అన్నీ అవగతమవుతాయి. భౌతిక పదార్థం దాని ప్రభావాలన్నిటితోపాటు వున్న తాను ఆ అనుభూతిని పొందగలుగుతాడు. బృహత్తర సర్వాత్మతో మమేకమైన వీట న్నిటినీ వ్యక్తి గుర్తిస్తాడు. సార్వత్రిక మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక తత్వం అక్కడుంటుంది. వ్యక్తి మనస్సు, ప్రాణిక, భౌతిక కదలికలతో తయారయినవి. వాటి చైతన్యశక్తుల యెన్నిక నుండి తయారుచేయబడినవే. శారీరక జీవమనస్సుల స్వభావాని కతీతంగా ఆత్మ ప్రకాశిస్తుంది. అది దివ్యతేజస్సుకి చెందినది. ఎందు చేతనంటే దానివలన మనం ఉన్నత ప్రకృతివైపు తెరుచుకోగలుగుతాం.

సార్వత్రికం, విశ్వతత్వం రెండింటికీ తేడా లేదు. కాని సార్వత్రికం అనే పదం విశ్వతత్వం అన్నదాని కంటే తరచుగా అన్నిటికీ వాడుతూ వుంటాం. సార్వత్రికం లోకసామాన్యంగా చెప్పొచ్చు. విశ్వతత్వం అన్నది కూడా అదే. అయినా సార్వత్రికం అన్నిటికీ చెందుతుంది.

ఉదా: ఇది సార్వత్రిక బలహీనత అంటాం కాని విశ్వతత్వ బలహీనత అనం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

విశ్వాతీత శక్తి

విశ్వచైతన్యానికి ఆవలగా మన కందుబాటులో సర్వోత్కృష్ట చైతన్యం ఒకటుంది. అది అహంకారాన్ని అధిగమించేదే కాక, విశ్వాన్నే అధిగమించిన సర్వోత్కృష్ట చైతన్యం. దాని ముందర ఈ జగత్తంతా ఒక బ్రహ్మాండమైన నేపథ్యంలోని చిత్రపటంలా కనిపిస్తుంది. ఆ సర్వోత్కృష్టచైతన్యమే ఈ విశ్వముయొక్క చలి తచాలనా లన్నిటికీ ఆలంబనం, వాటి ఆలన పాలన కూడా అదే నని చెప్పవచ్చు. అనంతజీవజాలాన్ని తన పరిరక్షణలో ఉంచుకో వటమో లేక తిరస్కరించటమో చేస్తుంది.

విశ్వము, వ్యక్తి – రెండూ ఏ పరమాత్మ నుంచి ప్రాదుర్భ వించాయో ఆ పరమాత్మే వాటిలో నిక్షిప్తమై ఉన్నది. కాబట్టి వ్యక్తి మనస్సు, జీవితం, ప్రకృతి కూడా పరమాత్మయొక్క పాక్షిక వ్యక్తీ కరణలే అవుతాయి. కాకపోతే అసంపూర్ణంగా ఉంటాయి. ఏ కొద్దిపాటిదైనా అది దాని పరమార్థమే అవుతుంది కదా!

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

శ్రీమాత (ఆద్యశక్తి)

జగన్మాత, పరమాత్మ చైతన్యమూ – శక్తి, లేదా ఆమే దివ్యచైతన్యశక్తి అనీ అనవచ్చు.

*

ఇదే ఆద్యశక్తి అంటే. ఆమె విశ్వాతీతపరమచైతన్యం – చిచ్ఛక్తి. ఆమెనుండి వచ్చినవారే. సర్వదేవతలు చివరకు అతిమానస ఈశ్వరుడు ఆమె ద్వారా అభివ్యక్తీకరింపబడినాడు. అతడే అతిమానస పురుషోత్తముడంటే – దేవతలూ – శక్తులూ – సర్వాలూ ఆయనే.

*

ఆద్యాశక్తియే మూలాధారశక్తి. సర్వోన్నతమాతృమూర్తి. కాకపోతే సాధకుని భూమిక ననుసరించి ఆమె అభివ్యక్తమవుతుంది.

*

మనం అనంతత్వాన్ని చూస్తున్నామన్నది స్పష్టమే. ఆత్మశక్తి సర్వక్రియాకలాప సమర్థం. అన్నీ సమంజసములే. మనం విస్తృతంగా చూడగలిగితే – సగుణ నిర్గుణ తత్త్వాలొకే సత్య సంబంధమన్న అవగాహనముంటే – ఆ వెలుగులో, నిర్గుణంలో సగుణ మూర్తి ప్రకాశం – రెండూ ఒకే సత్యము యొక్క జంటని – అవి ఆత్మ లేదా ఆత్మశక్తివికాసాలని తెలుస్తుంది. ఆ మూర్తిలో నుండి ఒక జంట తత్త్వావిర్భావం జరుగుతుంది. ఈశ్వరశక్తి – దివ్యాత్మ – సృష్టికర్తగా – జగజ్జనని మాతృమూర్తిగా సృష్టిశక్తిగా తోస్తుంది. అప్పుడు స్త్రీ-పురుష (అర్ధనారీశ్వర) తత్త్వావగాహనమంటే ఏమిటో తెలుస్తుంది. అవి విశ్వశక్తులని, అవి సృష్టి కవసరమనీ – కేవల పరమ చైతన్యసత్తలో ఈ రెండు శక్తులు పరస్పర విలీనావస్థలో ఉంటాయి. సృష్టి కార్యోన్ముఖావస్థలో ఈ రెండూ విడిపోయి – తల్లి మాయాశక్తి – సృష్టికర్త్రి పరాపకృతి లేదా చిచ్ఛక్తిగా అవతరించి విశ్వాత్మకు – ఈశ్వరుని సృష్టిస్తుంది. అలాగే తనకు తానూ సృష్టించుకొని ద్వంద్వాత్మక సృష్టిని చేస్తుంది. ఆమె ద్వారానే ఆమె వల్లనే అభివ్యక్తమై ఈశ్వరుడు – ప్రవర్తిస్తాడు. అతని సంకల్పమామెలో నిక్షిప్తమైవున్నా ఆమెవల్లనే అతడు క్రియాపరతంత్రు

డౌతున్నాడు. ఆమె పరాచైతన్యశక్తిగా అన్నిటినీ చేస్తుంది. – సర్వ జీవాత్మలను – జీవులనూ ధరిస్తుంది. సృష్టి నిర్వాహకశక్తిగా స్థితి కారకురాలుగా సృష్టిని భరిస్తుంది. సర్వమూ ప్రకృత్యనుగుణంగా జరుగుతుంది. అంతా చైతన్యశక్తి నిర్వహణమే. సర్వవిశ్వంలో – జీవుల్లో – కదలికల్లో – అతనిని నిక్షిప్తం చేస్తుంది.

*

ఈశ్వరశక్తి – దివ్యచైతన్యశక్తి = జగన్మాత – శాశ్వత ఏకత్వా నికీ – అనేకత్వానికీ నడుమనున్న మణిసేతువు. ఒక ప్రక్క శాశ్వ తత్త్వం నుండి నానాశక్తులను తెచ్చి విశ్వంలో అనేక దివ్యదేవ తలను సృజిస్తూ – అనంత దృశ్యమానప్రపంచాన్ని, సృజిస్తూ, క్రీడిస్తూ మరొకప్రక్క నానాత్వాన్ని ఏకత్వం వైపునకు మళ్లిస్తూ, వ్యక్తాత్మలను ఏకాత్మలోకి తీసికొనిపోతుంది. లేదా ఇక్కడే దివ్య లక్షణాల నాపాదిస్తుంది. ఆమెలో మాత్రము ఇంద్రజాలం కానీ – మిథ్యాతత్త్వం కానీ లేదు. విశ్వనిర్మాణంలో అచేతన యాంత్రిక నిర్వహణ కానీ లేదు. అవాస్తవికతా లేదు. మనమనుకునే మాయా శక్తియొక్క ప్రాథమిక భ్రాంతీ, మిథ్యా లేదు. పరతత్త్వంనుండి వచ్చిన ఆమెలో చేతనత్వశక్తి వున్నట్లు అనుభవించే జీవాత్మకు తెలుస్తుంది. మనల నజ్ఞానంలో తేలించినా – దాని ఆనుపానులు – పథకం మనకందదు. ఆమె శక్తి నానావిధ భ్రాంతి హేతువైనా – అది మనలో ఆత్మతత్త్వావిష్కృతికి కన్పిస్తున్న విషయంగా – సాధనలో తెలుస్తుంది. ఆ దివ్యజ్ఞానావిష్కరణ కామె పన్నిన పన్నుగడ ఇదంతా. ఆమెలోని జ్ఞాన – ఇచ్ఛా ఆనందావిష్కృతికి ఆమె మనలను తన వైపున కాకర్షిస్తూనే విశ్వావతరణ మహాశక్తిగా వుంటుంది. అజ్ఞానచలనాల్లోనూ – సాధకునిలో తాను మార్గదర్శ కశక్తిగా నిలుస్తుంది. ఇది అతనికి స్పష్టం చేస్తుంది. అతని ప్రయా ణాన్ని నెమ్మదిగానో – వేగంగానో సాగించే తోడ్పాటు అంది స్తుంది. అంధకారంనుండి వెలుగులోనికి తీసుకొనిపోతుంది. మృతినుండి అమృతత్త్వానికి – పాపంనుండి శివమైన తత్త్వానికి నడిపిస్తుంది. ఆ విధంగా ఆమె శక్తి క్రియాశీలము – ప్రయోజన వంతము – శక్తిమంతము – సృజనాత్మకము. వస్తుసృష్టి చేయటమే

కాదు – నడిపించటమూ ఆమె వంతే. అధోజగత్తులోని వక్రత లను సరిదిద్ది ఉత్తమగతికి దారి కల్పిస్తుంది.

*

మానవమనస్సు కల్పించే భ్రాంతిజ్ఞానమేమంటే ఆ మహాశక్తిని ప్రకృతికీ – దాని యాంత్రిక శక్తులకూ అన్వయించటం. ప్రకృతి ఒక యంత్రం. అది సృష్టిపరిణామానికి హేతువైన అజ్ఞాన మూల వస్తువు. కనుక మహాదేవి అంటే ఈ క్షుద్రప్రకృతిశక్తి కాదు. అయితే దీనిలోనూ మహాశక్తి స్పర్శ లేకపోలేదు. పరిణామ హేయ కల్పనలో తన అంశా లేకపోలేదు. కానీ ఇదీ – ఆద్యశక్తీ ఒకటి కాదు. ఆ తల్లి దివ్యచైతన్యం. ఒక మహాశక్తి – కాంతి – పరాప్ర కృతి – మానవజాతి ఊర్ధ్వముఖమైన ప్రయాణానికి లక్ష్యం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

పరదేవత

ఓం ఆనందమయి చైతన్యమయి సత్యమయి పరమే.

శ్రీఅరవిందులు

ఓం – ఆమె ఆనందము
ఆమే చైతన్యము
ఆమే సత్యము
ఆమే పరము

అనువాదము

*

ఆమె సమస్తజీవులలో మాతృరూపంలో ఉండే పరదేవత
ఆమె, సమస్త జీవులలో శక్తిరూపంలో ఉండే పరదేవత
ఆమె సమస్త జీవులలో శాంతిరూప పరదేవత
ప్రణామములు ఆమెకు, ప్రణామములు ఆమెకు
ప్రణామములు ఆమెకు

ఈశ్వర – శక్తి

ఈశ్వరుడు విశ్వేశ్వరుడు. విశ్వశక్తిగా ఆయన ప్రక్కనే ఆసీనయై ఉన్న శ్రీమాత నుంచి ఉద్భవిస్తాడు.

ఈశ్వర-శక్తి; పురుష-ప్రకృతి, ఒకటి కాదు

పురుష-ప్రకృతి – ఇవి విడివిడిగా ఉండే శక్తులు. ఈశ్వరునిలో శక్తి, శక్తిలో ఈశ్వరుడు పెనవేసుకొని ఉంటారు

ఈశ్వరుడే పురుషుడు: పురుషునిలో ప్రకృతి ఉన్నప్పుడు; ఈశ్వరశక్తిచే పాలింపబడినపుడు, ఈశ్వరుడే పురుషుడు (గా కన్పిస్తాడు).

శక్తే ప్రకృతి: శక్తి ప్రతి కదలికలో ఈశ్వరుడుంటాడు. శక్తి ఇచ్ఛే ఈశ్వరేచ్ఛ. ప్రకృతిలో పురుషుడాత్మగా ఉన్నపుడు, ఈశ్వరేచ్ఛచే ప్రకృతి పనిచేసినపుడు, శక్తే ప్రకృతి (గా కన్పిస్తుంది).

ఈశ్వర-శక్తుల అవగాహన – అనుభవం – ద్వారా, ఉన్నత దైవకార్యాలలో క్రియాశీలంగా పాల్గొనవచ్చు. ఆధ్యాత్మికంగా, సత్తా నైజంలో, (సత్తా అన్ని భాగాలలో) దైవంతో సంపూర్ణ ఐక్యతా, సామరస్యాలను సాధించవచ్చు.

పురుషుడు

పురుషుడే ఆధారము – సాక్షి: పురుషుడంటే ప్రాథమిక చైతన్యమే. అదే మన నిజమైన సత్తా. ఇంకా చెప్పాలంటే, ప్రాథమిక చైతన్యము వ్యక్తమయే భూమికలో సత్తాయే పురుషుడు.

సాధారణ మానవనైజంలో ఈ పురుషుడు 'నేను' అనబడే అహంకారంలోను; 'నాది', 'నావారు' వంటి అజ్ఞానపు సంబంధాలతో కూడిన ప్రకృతి క్రీడాకలాపాలలోను కప్పబడి, మరుగున ఉంటాడు. అజ్ఞాతంగా ఉన్నా, ప్రకృతి అజ్ఞానక్రీడలకు ఆధారంగా సాక్షిగా ఉంటాడు.

ప్రకృతి వెలుపలకు పురుషుడు రావటం, విముక్తికి ఆరంభం మాత్రమే ఐనప్పటికీ నెమ్మదిగా ప్రకృతిపై ఆధిపత్యము సాధించి అధికారి కాగలడు. మనలో అహంకారము తన అజ్ఞానపు వ్యసనాలను (భోగేచ్ఛలను) వదులుకోలేదు. మనలో అధోశక్తులు కూడా పురుషుని ఆధిపత్యానికి వ్యతిరేకులు. దీనివల్లే పురుషుడు అధికారి కావడం నెమ్మదిగా జరుగుతుంది. ఐనప్పటికీ ఊర్ధ్వశక్తుల క్రీడ, దిగువ కదలికలను స్థానభ్రంశము చేయగల్గినపుడు, పురుషుడు నియంత కాగలడు. ఈ ప్రక్రియ – ఊర్ధ్వశక్తుల ఆగమనము, దిగువశక్తుల పెనుగులాట – ఒక్క మారుగా ఎన్నడూ పూర్తి కాదు. దైవానికి సమర్పణవల్ల ఈ చర్య నిజం చెప్పాలంటే ఎక్కువ ఫలవంతం, వేగవంతం అవుతుంది. సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణ సాధ్యమయేవరకూ ఈ రెండు పద్ధతులు – దైవానికి సమర్పణ, ఊర్ధ్వశక్తులు అధోశక్తులను స్థానభ్రంశం చేయుట, కొనసాగుతాయి.

*

సహజంగా పురుషునికి వ్యక్తిత్వము లేదు. ప్రకృతి కదలికలలో బాహ్యంగా కలవటంవల్ల, ఒక అహంకారాన్ని, వ్యక్తిత్వాన్ని, తనకు తానుగా ఏర్పర్చుకుంటాడు. కాని, తన సహజనైజంలో అతడు దేనితో సంబంధం లేక, విడివిడిగా ఉండే – సాక్షిగా కన్పిస్తాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

ఆధ్యాత్మిక పరిణామమే ఇక్కడ మన అస్తిత్వం పరమార్థం.

ప్రకృతి

ప్రకృతి దివ్యప్రాకృతిక శక్తి, నిర్వాహక దివ్యశక్తి, దివ్యచైతన్యము నుండి వేరైన దివ్యశక్తి. చైతన్యము పురుషుడికి చెందినది. పురుషుడులేని ప్రకృతి జడము, యాంత్రికము, నిశ్చేతనమైనది.

*

ప్రకృతి చలనము ద్విముఖమైనది. ఒకటి ఊర్ధ్వముఖము. రెండు అధోముఖము. వీటినే దైవికము – దైవికము కానిది అని పేర్కొనవచ్చు. ఈ విభేదము వ్యావహారికమైనదే. నిజానికి దైవికము కానిదేదీ లేదు. ప్రకృతి సహజమూ, మానవాతీతమూ మధ్య భేదము ఏ విధంగా అర్ధరహితమో, ఇదీ అంతే. ఎందుకంటే అస్తిత్వము కలిగిన వస్తువులన్నీ సహజమైనవే గదా! సమస్తమూ ప్రకృతిలోనూ ఉంది. భగవంతునిలోనూ ఉంది. కాని వ్యావహారిక పరిభాషలో భేదం ఉంటుంది. మనకు తెలిసిన, మనమే అయిన అధోప్రకృతి మన విశ్వాసం సడలనంతవరకూ అట్లాగే ఉంటుంది. పరిమితి, విభజన ద్వారా వ్యవహరిస్తుంటుంది. అవిద్యా ప్రకృతికి లోబడి అహంకారభూయిష్టమైన జీవనంగా పరాకాష్ఠ చెందుతుంది. మనం ఆకాంక్షించే ఊర్ధ్వప్రకృతి ఏకత్వంతో నియంత్రణాతీతంగా వ్యవహరిస్తుంది. జ్ఞానప్రకృతికి సంబంధించినదై దివ్యజీవనంగా పరిణామం పొందుతుంది.

పురుషుడు – ప్రకృతి

పూర్ణత్వం చెందాల్సిన ఆత్మ సంపూర్ణత కలిగిన జీవాత్మ కాదు – అసంపూర్ణతకు కారకమైన అహం కాదు. ప్రకృతిలో కదులుతూన్న ప్రవాహంగా రూపొందిన పరాప్రకృతి.

జీవితం ప్రకృతీ-పురుషుల కలయిక. చూసే చైతన్యమూ, చూసినదాన్ని వ్యవస్థీకరించి, కార్యరూపం కల్గించే చైతన్యాల సమ్మేళనం. ఒకదాన్ని ఆత్మ అనీ, మరోదాన్ని ప్రకృతి అనీ అంటాం. ఈ తొలి ద్వంద్వాల నుండే యోగం ప్రారంభం కావాలి.

బహిర్ముఖంగా కాకుండా మనం అంతర్ముఖులమై వ్యక్తిగత అనుభవాలను విశ్లేషిస్తే జీవుని రెండు విభిన్నమైన భాగాలు కనిపిస్తాయి. జడమూ, నిశ్చేతనమై సహకరించే చైతన్యం ఒకటి; క్రియాశీలమూ, సృజనాత్మకమూ అయి సహకారం పొందే చైతన్యం మరొకటి. క్రియారహితమైన ప్రాథమిక చైతన్యమే పురుషుడు, సాక్షి; క్రియాశీలమైన మానవాతీత చైతన్యమే ప్రకృతి, సాక్షియొక్క సృజనాత్మకశక్తి. కాని మొదట ఈ రెండూ పూర్తి విభిన్నంగా, ఒకదానితో ఒకటి సంబంధం లేనట్టుగా కనిపిస్తాయి.

ప్రకృతి సృష్టికి మౌనసాక్షిగా ఉంటూ, దాని చేతల్లో జోక్యం చేసుకోకుండా తన శాశ్వత అస్తిత్వపు అద్దంపై వివిధ రూపాలనూ, పేర్లనూ, కదలికలనూ ప్రతిబింబిస్తూ ఉండేవాడు పురుషుడు. పురుషుడి ఆనందం కొరకు అవిశ్రాంతిగా సృష్టిస్తూ, చరిస్తూ, విషయాలను రూపొందిస్తూ, ప్రభావితం చేస్తూ ఉండేది ప్రకృతి. సాంఖ్యం ద్వంద్వవిధానం ఈ రెంటితో ఏర్పడిందే. కాని ఈ సంబంధాలను స్వంత అనుభవాలతో రంగరించి తరచి చూస్తే పురుషుడి దృష్టి నిజానికొక నిర్దేశం అని గమనిస్తాం. పురుషుడి దృష్టి కోసం ప్రకృతి గ్రహించేది, త్యజించేది, నిర్మూలించేదంతా వ్యక్తిగత అనుభవంగా ప్రోగుచేసుకుంటుంది. తనలో ఆయనకు నచ్చిందంతా ఆయనకు సమర్పిస్తుంది. ఆయనపై తన నియంత్రణకూ, ఆయన లొంగుబాటుకు సంతసిస్తుంది. కాని ఆయన ఒత్తిడి చేసినప్పుడల్లా ఆయన్ను శిరసావహించక తప్పదు. మొదట వ్యక్తిగత అనుభవంలో నిజమనిపించిన ఈ అంతిమ సూత్రాన్ని బాహ్య ప్రపంచాన్ని నిర్ధారించటానికి కూడా యోగులు గ్రహిస్తారు. కాబట్టి పురుషుడు – ప్రకృతులు కేవలం సాక్షి, సాక్షీభూతమైన కార్యమే కాదు, భగవంతుడూ – అతని నిర్వాహకశక్తి కూడా. ఈశ్వరుడు పురుషుడు, ఆయన శక్తి ప్రకృతి.వారి క్రీడావినోదమే ఈ విశ్వం ఉనికికి ప్రేరణా, కార్యనిర్వాహకశక్తి – రెండూను.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం మాడభూషణం రాజగోపాలాచార్య

దైవము

నిరపేక్షము, చైతన్యము, ఆత్మ – దేశకాలాల కతీతమైనది భగవంతుడు. విశ్వాత్మగా అభివ్యక్తమౌతుంది. ప్రకృతికి అధిపతి. మనం అనుకునే భగవంతుడే – ఇదంతా.

*

సర్వమూ భగత్స్వరూపమే. కాగా సర్వమునూ అధిగమించి అతీతంగా కూడా భగవంతుడు ఉన్నాడు. భగవంతుడు లేని అస్తిత్వమే అసలు లేదు. అస్తిత్వంలో దైవం స్వీయ చైతన్య ప్రతిరూపం. అందుకు ప్రతీకగా ఉంటాడు.

*

సాపేక్ష ప్రపంచానికి వెనుక భగవంతుడు నిరపేక్షబ్రహ్మాగా నిలిచి ఉంటాడు. అశాశ్వతమైన ప్రతిదానికి, దృగ్గోచర విషయ సముదాయానికి అంతటికి వెనుక ఆలంబనగా శాశ్వతుడుగా ఉంటాడు. విశ్వాత్మకుడుగా ప్రతి వైయ్యక్తికమైనదానిలోనూ తాను అభివ్యక్తమై ఉంటాడు.

*

భగవంతుడు స్థిరమైన, శాశ్వత ఏకైక సత్యము. ఆయన '*ఏకః*' ఒక్కడే. సాటిగా మరొకడు లేడు. సత్, అసత్ అంతా ఆయనే. స్థిరుడు. భగవంతుడు దేశకాలాల కతీతుడు. మారనివాడు. చలనమనేది దేశకాలాలలో మార్పు. ఇపుడు ఉన్నాడు. ఎప్పటినుంచో ఉంటున్నాడు. భవిష్యత్తులోనూ ఉంటాడు. సర్వకార్యకారణములకు అన్యాశ్రయములకు అతీతుడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

దేవతలు

దేవతలు పరబ్రహ్మమునకు ప్రాతినిధ్యము వహించే వైశ్వానరమూర్తులు. రూపరహిత కార్యాచరణలో పలు ప్రకృతినియమాలను క్రీడావినోదహేలగా నిర్వహిస్తారు. ఒకే దివ్యత్వాన్ని వ్యక్తీకరిస్తారు.

*

దేవతలు గొప్ప అమృతశక్తులు, శాశ్వత వ్యక్తిత్వాలు. అవి వ్యక్తావ్యక్త విశ్వశక్తులపై ఆధిపత్యం వహించి సచైతన్యంగా ప్రోత్సహిస్తూ, నియమిస్తూ ఉంటాయి.

*

మౌలికంగా దేవతలు తమ అంతస్తత్వంలో శాశ్వత దివ్యాంశలు. ఆద్యశక్తి అతీత దివ్యమాతచేత నియమింపబడిన పరబ్రహ్మశక్తులు. విశ్వక్రియాకలాపంలో అవి దివ్యశక్తులు, దివ్యమూర్తులు. విశ్వంలో వాటికి ఒక్కొక్క ప్రత్యేక స్వయంప్రతిపత్తితో, విధి, క్రియాకలాపాలు కలిగి ఉంటాయి. అవ్యక్త వ్యక్తిత్వాలు కావు అవి. వైశ్వానకవ్యక్తులు. సాధారణంగా అవ్యక్తశక్తుల చలితచాలనాల వెనుక అదృశ్యంగా ఉంటాయి. అధిమానసంలో (in the Overmind) అవి స్వతంత్ర సత్యాలుగా ముల్లోకాలలో దర్శనమిస్తాయి. అతిమానసంలో (in the Supermind) అవి ఏకైకుని (the One) తిరిగి చేరుకుంటాయి. ఆ ఏకైక పురుషోత్తముని పలు రూపాలు సామరస్యంతో ఒక్కటిగా కలిసి పనిచేస్తాయి.

*

ఓ వరుణా! నన్నావరించి నిండిపో. ఇంద్రా! శక్తివంతంగా నన్నావేశించు. ఓ సూర్యమా! తేజోవంతంగా నాలో వెలుగొందుమా!. చంద్రా! నీ సౌందర్యమాధుర్యాలు నా సొంతం చేయి. ఓ రుద్రా! తీవ్రతని, భయంకరత్వాన్ని నాలో నింపు. మరుత్తులారా! మీ తీవ్రవేగచలనాన్ని నా కందించండి. ఓ! ఆర్యమా! నీ శక్తిసాహసాలు నావి కానీ. ఓ భాగా! నీ ఆనందభోగలాలసలు, నా పరం చేయవా! ఓ మిత్రా! నీ దయ, ప్రేమ, భావావేశాలు, కోమలత్వం

నాకు దక్కనీ. ఓ ఉషాదేవతా! తేజస్సుని అనుగ్రహించి, సర్వమూ సందర్శనీయం కావించు. ఓ నిశారూపమా! నాకు పవిత్రత, సాఫల్యత చేకూర్చుము. ఓ క్రియాత్మక చేతనమా! పరిపూర్ణత, సంసిద్ధత, ఉల్లాసము నాలో పాదుగొలుపు. ఓ మృత్యుదేవతా! ఒక జీవనభవంతి నుంచి మరో నూతన జీవన హర్మ్యానికి నన్ను నడిపించు. ఓ బ్రహ్మణస్పతీ! సర్వ దేవతాశక్తులూ నాలో సామరస్యంగా కొలువు తీరి ఉండనీ. ఓ కాళీమాతా! నన్నీ దేవతలకు స్వాధీనుడను కానీయకు సుమా!

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

ప్రశ్న: శ్రీఅరవిందులు కాళీమాతకే ప్రాధాన్యత ఎందుకిస్తారు?

జవాబు: దేవతలందరూ ప్రకటించే దివ్యలక్షణాలు కలిగి ఉండటం మంచిదే, అవసరమే. అందుకే శ్రీఅరవిందు లందరినీ ఆమంత్రించి తమ స్వభావాన్ని అందించమని వేడారు.

అతీత దివ్యానుభవమే సాక్షాత్కారంగా పరమాత్మతో ఐక్యం కోరేవారికిది చాలదు. ఆ కారణమే వారిని తుదికోరికగా ఈ దేవతాతీతధారణతో అధిగమించే శక్తిని ప్రార్థించారు.

భువనేశ్వరి అత్యంత సాహసశక్తియైన శ్రీకాళీ మాతయే. శ్రీకాళీమాత అతీతశక్తులతో గోచరిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: టి.యస్. రామచంద్రరావు

ఈ రూపాంతరీకరణను నీవు అభిలషిస్తే నిన్ను నీవే ఆక్షేపణ, ఆటంకం లేకుండా శ్రీమాత హస్తాలలోనికి అర్పించుకో. ఆమెను ఆమె కార్యాన్ని అడ్డు, ఆపు లేకుండా నీలో నిర్వహించనివ్వు.

అసురులు

అసురులు రెండు రకాలు. ఒక రకం మౌలికంగా (ప్రారంభంలో) దేవతలుగనే వుండేవారు. కాని వారు వారి దివ్యత్వంనుండి ఐచ్ఛికంగా పతనమై దైవ ఉద్దేశానికి వ్యతిరేకులైపోయారు. హిందూశాస్త్రాల్లో వారు పూర్వదేవతలుగ ప్రేర్కొనబడినారు. వారు మరల దేవతలుగ మార్పు చెందబడగలరు. అంతేకాదు వారి మార్పు విశ్వంయొక్క అంతిమ ప్రయోజనానికి అవసరం కూడ.

కాని సాధారణ అసురుడు యీ కోవకు చెందినవాడు కాడు. ఇతడు పరిణామ ప్రక్రియకు చెందినవాడు కాడు. ఇతడు ఒక ప్రత్యేక వర్గానికి చెందిన ప్రాణి. మరియు పరిణామం చెందనట్టి, పరిణామం చెంద నిష్టపడనట్టి ఒక స్థిరమైన సృష్టి సిద్ధాంతానికి ప్రతినిధి. ఈ అసురులు, రాక్షసులు, పిశాచాలు, దైవవ్యతిరేకశక్తులు. క్రైస్తవ సంప్రదాయంలోని సైతానులు లాటివారు. వీరు మానవపరిణామ ప్రక్రియను, దైవ ప్రయోజనాన్ని వ్యతిరేకిస్తారు. వీరి జీవితలక్ష్యమైన దుష్టత్వాన్ని వీరు మార్చుకోరు. కాని ఆ దుష్టత్వంలానే వీరూ హతమార్చబడవలసినవారు.

*

అసురులు మానసిక లేదా ప్రాణమయమనస్సుయొక్క అంధకార పార్శ్వమునకు చెందినవారు. ఈ మనోభూమికయే అసురుల యదార్థ క్షేత్రం. వారి ప్రధాన లక్ష్యం ఉన్నత దైవశాసనాన్ని వ్యతిరేకించే అహంకార బలోపేతమైన పోరాటం. అసురుడు ఆత్మనిగ్రహం, తపశ్శక్తి, తెలివి కలిగివుంటాడు. కాని అదంతా కూడా తన అహంకారం కొరకే. నిమ్నప్రాణికభూమికలోని రాక్షసులు తీవ్ర మనోవికారాలకు, ప్రభావాలకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తారు. ప్రాణికభూమికలో యితర విధాలైన ప్రాణులున్నారు. వారు పిశాచాలని, ప్రమధులని పిలువబడుతారు. వారు జడాశ్రిత ప్రాణమయజీవులు.

ప్రతికూల శక్తులు

ఈ ప్రపంచంలో అసురశక్తులు చేసే పని అచేతన, అజ్ఞానశక్తుల పనులకు పరిపూర్ణ అవకాశం కల్పించడం. అతిమానస చివరి గమ్యం తన పరమ సామరస్యతతోవాటి సమశ్యల పరిష్కరించుటయే. ఈ ప్రపంచ ఉనికికి కారణం కూడ అదే కదా! ఈ ఆశ్రమం లోని జీవితము, ఇచ్ఛలు అభివృద్ధిచెందుతున్న పని, ప్రపంచ సమశ్యల పరిష్కారాన్ని చూచుకొనుటగా వుంటున్నది. అందువలన యీ ఆశ్రమం మానవునిలో పనిచేస్తున్న దుష్టశక్తుల పోరాటాన్ని ఢీకొనుటయే యగును. ఈ కార్యాన్ని యిది తప్పించుకోజాలదు. ఎందుకంటే ప్రపంచంలోని అసురశక్తులను నిర్మూలించుటయే యీ ఆశ్రమ లక్ష్యం కదా!

*

నిమ్నప్రకృతి అజ్ఞానభూయిష్ఠమైనది, దైవవిరుద్ధమైనది. అది అసురశక్తుల నిలయం కాదు. కాని వెలుగుకు, సత్యానికి అది తనను తాను మూసుకొని వుంటుంది. అసురశక్తులు దైవవ్యతిరేకమైనవి. అవి నిమ్నప్రకృతిని ఉపయోగించుకొంటాయి. దానిని తప్పుడు మార్గంలోనికి త్రిప్పుతాయి. దానిని వక్రచలనాలతో నింపివేస్తాయి. తద్వారా అవి మానవునిపై తమ ప్రభావం చూపుతాయి. అంతే కాదు, అవి మానవుని ఆవహించి అతన్ని పూర్తిగా తమ స్వాధీనం చేసికొంటాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

అవిద్య, అసత్యం

Ignorance అంటే అవిద్య అని అర్థం. వేరుచేసి చూపించే చైతన్యమే అవిద్య. అహంకారంతో కూడిన మనస్సు, ప్రాణము దాని నుండి వెలువడినవే. అహంకారంతో కూడిన మనస్సు, ప్రాణములకు సహజసిద్ధమైనదంతా ఈ వేర్పాటు చైతన్యంనుండి వచ్చినదే. విశ్వాత్మకమైన, దివ్యమైన వివేకం, అతిమానస ప్రకాశం (దివ్య తేజస్సు) నుండి విడివడి దివ్యసత్యాన్ని పోగొట్టుకుంటుంది. సత్త యొక్క సత్యం, దివ్యచైతన్యంయొక్క సత్యం, బలక్రియాకలాపాల సత్యం, దివ్యానందంయొక్క సత్యం అన్నీ దివ్యసత్యానికి సంబంధించినవే. ఫలితంగా, దివ్య ఆత్మజ్ఞానప్రకాశంలో పూర్ణసత్యం, దివ్యసామరస్యంతో సృష్టించబడవలసిన ప్రపంచానికి బదులు నిమ్నస్థాయిలో, విశ్వాత్మకమైన దివ్యబుద్ధియొక్క పాక్షికసత్యాలతో ఈ ప్రపంచం నిర్మించబడింది. దీనిలో అన్నీ పాక్షికసత్యాలు, పాక్షికదోషాలే. దీన్నే శంకరులవంటి కొందరు ప్రాచీనయోచనాపరులు దైవీమాయగా అపవాదు నంటగట్టారు. దీని వెనుకనున్న మహత్తర దివ్యశక్తిని దర్శించలేకపోయారు. ఈ సృష్టియొక్క చైతన్యమంతా పరిమితమైనది లేదా పరిపూర్ణమైన దివ్యప్రకాశంనుండి వేరుపడడము వలన పెడదారి పట్టినది. అది దర్శించే దివ్యసత్యం కూడా పాక్షికజ్ఞానమే. అందుచేతనే దీనిని అవిద్య అన్నారు.

అసత్యం దీనికి భిన్నంగా ఉంటుంది. అది ఈ అవిద్య కాదు. కాని దాని కట్టకడపటి ఫలితం అదే. అది ఒక అసురశక్తిచే కల్పించబడింది. ఈ అసురశక్తి సృష్టిలో కలగజేసుకుంటూ ఉంటుంది. ఇది దివ్యసత్యాన్నుంచి విడివడి ఉండడంచేత పరిమితజ్ఞానం కలిగియుండి దోషానికి తెరుచుకుని ఉంటుంది. అయితే అది దివ్యసత్యాన్ని ప్రతిఘటిస్తుంది. సాధారణంగా దివ్య సత్యాన్ని వశం చేసుకుంటూ విరుద్ధంగా ఉంటుంది. అయితే అది కేవలం దాన్ని పెడదారి పట్టించడానికే. ఈ దివ్యశక్తి, ఈ ఘోరమైన దివ్య అసురశక్తి లేదా దివ్యరాక్షసమాయ తనదైన పెడదారి పట్టించే చైతన్యమే. సత్యమైన జ్ఞానమని ప్రతిపాదిస్తుంది. ఇదే

తన మూర్ఖమైన వక్రీకరణలతో దివ్యసత్యాన్ని తల క్రిందులుచేసి దాన్నే వాస్తవమని కూడా ప్రతిపాదిస్తుంది. ఈ రకంగా పెడదారి పట్టించిన, లేక పట్టిస్తూ ఉన్న చైతన్యంయొక్క శక్తులు, మూర్తులనే మనం ప్రతికూలజీవులని, ప్రతికూలశక్తులని వ్యవహరిస్తాము. ఎప్పుడు అవిద్యా వస్తువిషయంనుండి సృష్టించబడిన ఈ పెడదారి పట్టిన విషయాలే దివ్యసత్యంగా ప్రతిపాదించబడునో, అప్పుడు దానిని అసత్యం అని, యోగపరిభాషలో మిథ్య, మోహం అని అంటాం.

శక్తులు, పోలికలు: ఈ శక్తులు, జీవాలే అవిద్యా ప్రపంచంలో అవి సృష్టించిన అసత్యాలను కొనసాగించడానికి, మానవులు పాటించవలసిన సత్యం అదేనని ప్రతిపాదించడంలో శ్రద్ధ చూపిస్తాయి. భారతదేశంలో వాటిని అసురులని, రాక్షసులని, పిశాచాలని (ఈ జీవులు వరుసగా మానసికప్రాణిక, మధ్యప్రాణిక, అధోప్రాణిక స్తరముల లోనివి.) అంటారు. అవి దివ్యప్రకాశం యొక్క దివ్య.శక్తులైన దేవతలకు ప్రతికూలంగా ఉంటాయి. ఇవి కూడా దివ్యశక్తులే. ఏమంటే వాటికి కూడా వాటి విశ్వాత్మక క్షేత్రం ఉంది. దానిలో వాటియొక్క వ్యాపారమును నెరవేరుస్తూ పెత్తనం చలాయిస్తూ ఉంటాయి. వీటిలో కొన్ని ఒకప్పుడు దైవీ శక్తులే (పూర్వదేవతలు, 'పూర్వే దేవాః' అని మహాభారతంలో ఒక సందర్భంలో సూచించారు) అవి విశ్వం వెనుకనున్న దైవేచ్ఛపై తిరగబడడం చేత అంధకారంలోకి పడిపోయాయి. ప్రపంచాన్ని పాలించడానికి ఎన్నుకొన్న రూపాలనే పోలికలని (appearances) ప్రస్తావిస్తాము. ఈ రూపాలు సాధారణంగా అసత్యమైనవి. అసత్యాన్నే ఎప్పుడూ మూర్తీభవింపజేస్తాయి. దైవాన్ని పోలిన మిథ్యాభావన కలగజేస్తాయి.

అహంకారం

'నేను' అనే ఈ అల్ప అహంకారం దివ్యప్రకృతిచేత రూపకల్పన చెయ్యబడింది. ఇది ఏకకాలంలో మానసిక, ప్రాణిక, భౌతికరూపములు ధరించి బాహ్యచైతన్య క్రియాకలాపాలను కేంద్రీకృతం చెయ్యడంలోను, వ్యక్తీకరించడంలోను తోడ్పడుతుంది. నిజసత్తను తెలుసుకున్నప్పుడు ఈ అహంకారంయొక్క ప్రయోజనం ముగుస్తుంది. ఈ రూపకల్పన అదృశ్యం కావలసివస్తుంది – దాని స్థానంలో నిజసత్త అనుభవమవుతుంది.

*

మానసిక, ప్రాణిక అహంకారములు దేహేంద్రియ జ్ఞానంతో ముడిపడి ఏర్పడడమే పరిణామక్రమంలోని విశ్వ (దివ్య) జీవనానికి గొప్ప తొలి ప్రయత్నం. ఏమంటే అది పదార్థం నుండి చైతన్యవంతుడైన వ్యక్తిని సృష్టించడంలో కనుగొన్న పద్ధతి ఇదే. పరిమితిలోనుంచే ఈ అహంకారాన్ని అంతమొందించడం తప్పనిసరి. దివ్యత్వసిద్ధికి దివ్యజీవనానికి అవశ్యమైన పద్ధతి ఇదే. అప్పుడే ఎరుక కలిగిన వ్యక్తి విశ్వాతీత ఆత్మస్థితిని తన నిజదివ్యపురుషత్వాన్ని కనుగొనగలడు.

*

వేరువేరుగా చూపించే మనస్సుచే ప్రతిపాదించబడిన ప్రజ్ఞయే ఈ అహంకారం. ఇంద్రియజ్ఞానం కలిగిన మనస్సుయొక్క అనుభవాలను తన చుట్టూ తిప్పుకోడానికి గమనాన్ని కలిపి ఉంచుతూ చక్రం పడిపోకుండా చేసే ఇరుసు సీలలాగ పనిచేస్తుంది. అది ఒక పరికరం కంటె గొప్పది ఏమీ కాదు. మామూలు మనస్తత్వం మనల్ని పరిమితం చేస్తుంది. మానసికస్థితియొక్క స్వభావం మనల్ని వివశులను చేస్తుంది. అహంకార వ్యాపారమునే మన ఆత్మ అని తప్పుగా అభిప్రాయపడేటట్లు చేయడమే ఆ ఉపకరణం యొక్క ఉద్దేశం.

*

అహంకారం అని వేర్పాటుభావంతో మనలను గట్టిగా విడదీసే ఈ ఆత్మానుభవం ఏమిటి? అదేమంత ప్రధానమైన వాస్తవం కాదు. మనలోని దివ్యప్రకృతి చుట్టూ మన చైతన్యాన్ని కేంద్రీకృతం చేయడంలో ఒక ఆచరణయోగ్యమైన సంవిధానం మాత్రమే. మన సత్తలో మిగిలినవాటి నుండి విడిగా వర్గీకరింపబడి మానసిక, భౌతిక, ప్రాణికానుభవముల రూపముగా మనకు గోచరమయ్యే దానినే మన వాస్తవ స్వాభావిక అస్తిత్వంగా భావిస్తాము – వ్యక్తమవడంలో సత్తయొక్క ఈ వైయ్యక్తీకరణము. ఆ విధంగా ఏదో తానే వ్యక్తీకృతమై, అది ఆ వ్యక్తీకరణ ఉన్నంతవరకే ఉంటుందని మనలో మనం భావించడంలో మొదలుపెడతాము. తాత్కాలిక లేక కనీసం ఐహిక ఆవిర్భావం అనుకుంటాం. లేక పోతే మనకి ఎవరో ఆసరా అవుతూ లేదా వ్యక్తీకరణకు కారణభూతుడవుతూ ఉండే అమృతత్వ పురుషుడే వ్యక్తీకరణచే పరిమితుడయినాడని భావిస్తాము. ఈ స్ఫురణ, ఈ భావన మన అహంకారమును వ్యవస్థీకరిస్తుంది. సాధారణంగా మన వైయక్తికజ్ఞానంలో ఇంతకంటె ముందుకుపోము.

చివరకు మన వ్యక్తీకరణ ఒక బాహ్యా ఆకృతి. ఒక ఆచరణ యోగ్యమైన ఎంపిక మాత్రమేనని, ఒక విశిష్టమైన శరీరంలో జీవానికి తాత్కాలిక ప్రయోజనం ఒనగూర్చే పరిమిత చైతన్య సమన్వయం మాత్రమేనని అర్థం చేసుకోవాలి. లేదా భవిష్య శరీరములలో భవిష్య జీవనముల ద్వారా సాధించబడుతూ నిరంతరం మారుతూ క్రమాభివృద్ధిచెందే సమన్వయమే ధ్యేయంగా సాగుతోందని భావించాలి. దాని వెనుక ఒక చైతన్యమున్నది. ఒక దివ్య పురుషుడున్నాడు. ఆయన వ్యక్తీకరణముచే నిర్ధారింపబడడు, పరిమితుడు కాడు. ఏ సమన్వయం చేతనూ నిర్ధారింపబడడు. దానికి విరుద్ధంగా తానే వాటిని నిర్దేశిస్తాడు. ఆసరాగా ఉంటాడు. దాన్ని అధిగమిస్తూ అతీతంగా ఉంటాడు. ఈ సమన్వయాన్ని రచించడానికి ప్రపంచసత్త యొక్క పూర్ణానుభవాన్ని అతడు ఎన్నుకుంటాడు. అందుచేత మన వ్యక్తీకరణ ప్రపంచసత్త పైనే ఆధారపడి ఉంటుంది. వ్యక్తీకరణలోని సంభావ్యతల అనుభవం కొరకు

ప్రపంచసత్తను ఉపయోగించుకునే చైతన్యంపైన కూడా ఆధార పడి ఉంటుంది.

*

ఎప్పుడైతే మనం ప్రత్యేకించి చూపే వ్యక్తీకరణను అధిగమించి పోతామో అప్పుడే మనం నిజమైన దివ్యవ్యక్తులం (పురుష.) కాగలము. అహంకారమే సహాయకారి. అహంకారమే అడ్డంకి.

*

విభజింపబడిన వ్యక్తిని విశ్వమానవునిగా పరివర్తన నొందించుము. నీ సమస్తమూ దివ్యం కానిమ్ము. ఇదే నీ లక్ష్యం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం వై.యస్.వి.యస్ మూర్తి

అల్పమైన అహం

ఈ తైతక్కలాడే అహాన్ని రూపొందించింది లోకమాత,
దివ్యప్రకృతి కార్యకలాపాల నుంచి పొందే హీనలబ్ధిదారుడు,
జీవితానికి గుత్తాధిపతి – ఆమె పట్ల నమ్మకద్రోహి,
ఇంకా ఏవేవో స్వంతం చేసుకోవాలనే తపనతో
అమ్మకు తాను ఋణపడి ఉన్నాననేది విస్మరిస్తాడు

తన బ్రతుకు ప్రతి కదలిగా అహంకారపూరితమే ...దానితోనే
సత్వమంతా దట్టంగా పడుగు పేకగా నేయబడి ఉంది,
నిస్వార్థమంటూ గొప్పలు చెప్పుకుంటూన్నప్పుడిది
ఏ నీచభాగానికో మెల్లగా చేరుతుంది. ఏ మూలా కాళీ ఉంచదు.

ఒక్కటే మిగిలిన స్వేచ్ఛామార్గము మనకు –
హృదయాంతరంగాలు
మనోదేహాలు ఆమెకే అర్పించి ఆమె అనంతవిశ్వవ్యాప్తలోకంలో

వసిస్తూ (ఆమె దివ్య) కాంతిలో విలీనమై ఉండిపోవటమే
వాడిన వ్యామోహాన్ని వీడి.

తిరుగుబాటును త్యజించి స్వభావము అనంతపరమాత్మకి
ఊపిరి కాక తప్పదు.

మూలం శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

అచేతన

అచేతన వ్యతిరేకదిశలో పునరుత్పత్తి గావింపబడిన (inverse re-production) దివ్యచేతన. అది దివ్య అస్తిత్వం మాదిరిగా సమగ్రత కలిగి తనకు తానే పనిచేయగలిగేది. కానీ, అదంతా తనలోనే ముకుళితమై ఉండే విశాల సమాధిస్థితి. అది తనలోనే, తనకు తానుగా పోగొట్టుకున్న అస్తిత్వం. తన లోలోపలి అనంత అగాధాల్లోకి నెట్టివేయబడి ఉండేది అది.

*

విశ్వంలో తన యదార్థ అభివ్యక్తి ప్రకటనలో పరమేశ్వరుడు అనంతుడు, అవధులులేని వాడవటం మూలాన, తన చైతన్యంలోని లెక్కలేనన్ని అవకాశాలనుంచి, ఒక విధంగా తనకు వ్యతిరేకంగా తానే దట్టమైన చీకటి, అచేతన, జడత్వం, సంవేదనలేమి, అస్తవ్యస్తత, చెల్లాచెదరుగా ఉండేటట్లుగా స్వయంభువుగా (తనకు తాను) ప్రకటించుకోగలడు. దీనినే భౌతికప్రపంచానికి ఆధారంగా మనం గమనిస్తాం. దానినే ఈ రోజులలో అచేతనగా చెప్తుంటాం. దానినే ఋగ్వేదం అచేతనా సముద్రమని అన్నది. అందులో ఏకత్వం (ఏకం సత్) దాగి వుండి పైకి లేచి ఈ విశ్వంగా రూపు దాల్చింది. అదే మరో రకంగా అప్పుడప్పుడు అభావంగా (శూన్యంగా) అసత్తుగా పిలవబడుతోంది.

ప్రకాశం

ప్రకాశం ప్రాథమికంగా ప్రదీప్తం చేసే, సృష్టిని చేయగలిగే దివ్య సత్యపు మొట్టమొదటి ఆత్మచైతన్య (ఆధ్యాత్మిక) అభివ్యక్తీకరణ. తరువాత దాని ప్రతినిధిగా వచ్చిందే ఈ భౌతిక ప్రకాశం, లేదా అది మార్పుచెంది భౌతికశక్తి కార్యకలాపాల కోసమై, భౌతిక (పదార్థం) లోనికి వచ్చింది.

*

మన ఇంద్రియం దాని అసమర్థత వలన చీకటిని సృష్టించింది. యదార్థంగా ప్రకాశం తప్ప ఇంకొకటి లేదు. చీకటనే, మన పరిమిత అల్పమానవ దృష్టి పరిమితికి ఎగువగాని, దిగువగాని ఉన్న ప్రకాశపు శక్తి మాత్రమే.

కాని, సూర్యుని వల్లనే వెలుగు (కాంతి, ప్రకాశం) సృష్టించబడిందని అనుకోవద్దు. సూర్యులు ప్రకాశం యొక్క భౌతికసాంద్రతలు, కాని అవి మనకొసగే వైభవం స్వయంజనితమై, అంతటా ఉండేది.

దైవం అంతటా ఉన్నాడు, ఎక్కడ దైవం ఉన్నాడో అక్కడ దివ్యప్రకాశం ఉంది.

జ్ఞానం చైతన్యం జ్యోతిర్ బ్రహ్మ.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ టి. ప్రసన్న కృష్ణ

గమనం

మనం సాధారణంగా ఎప్పుడూ చూసే భూమి, నక్షత్రాలు, ఆకాశము ఒక రైలుపెట్టె అనుకుంటే, ఇదే ప్రపంచం అనుకుంటారు చాలామంది. ఇవన్నీ అనంతాకాశంలో, నిత్యం, ఏటో వేగంగా పరుగులు తీస్తున్నాయనే సత్యం చాలామందికి తెలియదు. అలాగే మనం చూసే నక్షత్రమండలాని కావల అసంఖ్యాక నక్షత్రమండ

లాలు, సౌరమండలాలు ఉన్నాయని, అవి కూడా అలాగే పరుగులు తీస్తున్నాయని చాలామందికి తెలియదు.

అహంకారపు ఆలోచనలతోనే జనం సతమతమౌతుంటారు. పరిమితము, క్షణికము అయిన ఇట్టి ఆలోచనల నుండి దృష్టి మరల్చి, ప్రపంచాన్ని సత్యాన్వేషణ దృష్టితో పరిశీలిస్తే, అద్భుతమైన ఫలితాలు వస్తాయి. వీని మొదటి ఫలితం – ఈ అనంత విశ్వంయొక్క అస్తిత్వం వెనుకనుండే అనంతశక్తియొక్క అనుభూతి; ఈ శక్తి ఫలితంగా కల్గే, ఆది, అంతములేని విశ్వగమనము; ఆనంతాకాశము, అనంతకాలములోకి ప్రవహించే అనంత చైతన్యం – వీనియొక్క అవగాహన. వీటన్నిటితో కూడిన అనంత విశ్వం యొక్క అస్తిత్వం ముందు – మన అహంకారము – లేదా అనేక అహంకారాల సంపుటి – లేదా ఈ విశ్వంలో అనంతకాలంలో ఏర్పడిన అసంఖ్యాక వస్తువులు, అహంకారాల సంపుటి కూడా. ఒక క్షణికమైన గాలిధూళివలె – లేదా అల్పమైన మిడతలదండువలె – లెక్కించబడుతాయి.

*

ఈ ప్రపంచ అస్తిత్వము నిష్పాక్షికంగా, స్వేచ్ఛగా పరిశీలిస్తే రెండే విషయాలు కన్పిస్తాయి: 1) ఆకాశములో గమనము 2) కాలంలో గమనము – మొదటి గమనము పరిణామాత్మకము. రెండవ గమనము మానసికము – ఎందుకంటే కాలముయొక్క అనుభూతి మానసికమైనది.

*

ఈ గమనానికి ఆధారము వస్తుసంబంధమైనది కాదు – సక్రియాత్మక చైతన్యశక్తి. నైజంలో ఒకటే అయినా, రూపంలో వేరు వేరుగా కనపడే సిద్ధాంతాలచే ఈ శక్తి అనేక రెట్లు గుణింపబడి – ఏకత్వంలో భిన్నత్వాన్ని, అఖండాకాశ కాలాలలో విభజనను సృష్టిస్తున్నది. అంతే కాకుండా, ఈ శక్తే వేరు వేరు పరిస్థితులను, కారణాలను సృష్టించి సంపుటీకరిస్తున్నది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం యస్.వై. సోమయాజులు

శక్తి

శక్తి స్వయంవ్యక్తం కాదు. శూన్యంలో వ్యవహారించదు. గుప్తచైత న్యముయొక్క క్రియాశక్తి. ఆత్మజ్ఞానావిష్కృతి – అనుభవమూ జరి గితే ఇది పరిపూర్ణతావిష్కరణగా పరిణమిస్తుంది. పదార్థగతమైన సృజనశక్తి ఆత్మచైతన్యముయొక్క స్పందన – చలనం.

పదార్థం

ఇది బాహ్యాదృష్టికి జడంగా కన్పిస్తుంది. ఆధునిక శాస్త్రీయ దృక్పథం కూడా పదారధం శక్తియొక్క చలనం అని అంగీకరిస్తు న్నది. భారతీయదృష్టిలో ఇది కదలికలో గుప్తంగా ఉన్న ఛిత్‌శక్తి.

పదార్థం వాస్తవం కాదు. అది ఘనీభూతశక్తి

జవము (Force)

కదలికలో జీవచైతన్యం – శక్తి

జవము ప్రధానంగా శక్తే. జవం – వేగం – దీనిని ముందుకు త్రోసేది శక్తి. దీని క్రియారూపం. ఇక జవంలోని వేగసామర్థ్యం శక్తి (power). బలమంటే ఆధారంలో నిల్వచేయబడ్డ ఘనీభూత శక్తి.

*

వాస్తవిక సత్తా అంతా జవంలో లీనమౌతుంది. అది శక్తిక్రియ. అదే పదార్థంగా దేహధారణ చేస్తుంది. ఆత్మవికాసానుభవాలకు అనువుగా స్థూలసూక్ష్మరూపాలుగా మలిచే శిల్పి ఈ జవశక్తి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

సాక్షాత్కారము

దైవాన్ని ఒక సత్వంగా (Being) అంగీకరించడమే సాక్షాత్కారము (Presence) అనే పదానికి అర్థం. ఏ అర్హత, వర్ణనలతో నిమిత్తం లేకుండా మన ఉనికి, చైతన్యంలో భాగంగా ఉన్నట్లు భావించటం సాక్షాత్కారం. అనిర్వచనీయమైన సాక్షాత్కారం అంటే అది అక్కడ ఉందని చెప్పడమే. అంతకంటె ఎక్కువ చెప్పలేం. అదే సమయంలో అంతా ఉందని తెలుసు మనకు. వ్యక్తిత్వము – వ్యక్తిత్వరాహిత్యమూ, శక్తి – వెలుగు – ఆనందమూ – మిగతా అంతా ఈ వర్ణించలేని సాక్షాత్కారం నుండే వెలువడతాయనీ మనకు తెలుసు. ఒక్కొక్కసారి ఈ పదం అంత నిరపేక్షంగా కన్పించక పోవచ్చు. కాని ఇదే ఎప్పుడూ మూలభూతమైన సారము. అన్నిటికీ ఆధారభూతమైన మూల సాక్షాత్కారానికి సంబంధించిన ప్రాధమిక భావన.

*

దివ్యసాక్షాత్కారాన్ని అందులో దర్శించకుండానే దివ్యచైతన్యాన్ని అమూర్తవంతమైన ఆధ్యాత్మికస్థితిగా, ఒక రకమైన శాంతి, వెలుగు, ఆనందం, వ్యాప్తియొక్క స్థితిగా మనం ఊహించుకోవచ్చని నా ఉద్దేశ్యము. వెలుతురు మొదలైనవాటికి ప్రాణభూతము, సారభూతమైనదే దివ్యసాక్షాత్కారము. కాబట్టి అది కేవలం ఒక ఆధ్యాత్మికస్థితి మాత్రమే కాదు. అదొక అస్తిత్వం. శ్రీమాత సాక్షాత్కారం మరింత నిర్దుష్టమైనది, వ్యక్తిగతమైనది. – ఏదో తెలియని శక్తికో, అస్తిత్వానికో సంబంధించింది కాదు. మనకు తెలిసిన, సన్నిహితమైన, ప్రియమైన వ్యక్తికి సంబంధించినది. సజీవంగా, నిర్దిష్టంగా మన అస్తిత్వాన్నంతా సమర్పణ పొందగలిగే వ్యక్తిది. అనివార్యం కాకున్నా, ఆ రూపం మనకు సాయం చేస్తుంది. ఆ సాక్షాత్కారాన్ని ఆంతరికంగా అనుభవించవచ్చు రూపం లేకున్నా.

*

ఆ సాక్షత్కారాన్ని మౌనంగా, అంతర్ముఖంగా భావించవచ్చు.

*

భావోద్దీపన పెరిగేకొలదీ ఆ సాక్షాత్కారం అనుభావ్యమవుతుంది. చైత్యపురుష చైతన్యాన్నుంచి ఆ తపన పుడుతుంది. ఆ చైత్యపురుష చైతన్య తీవ్రతవల్లనే స్థిరసాక్షాత్కారం చివరగా సుసాధ్యం కాబడుతుంది.

*

సర్వత్రా, సర్వదా నిజమైన అనంత సాక్షాత్కారానికి సంబంధించిన పరిచయం, స్థిరభావన, సన్నిహితత్వం, సామీప్యత, గ్రహణం, అంతరంగ ఆవాసం, మనను ఆవరించిన భావనలో జాగృతమయి ఉండాలి. ఆ దివ్యసాక్షాత్కారం సజీవంగా పరివ్యాప్తమైన వాస్తవంగా మనతో ఉండాలి. అందులోనే మనమూ, విశ్వమంతా ఉంటూ, చరిస్తూ, వ్యవహరిస్తున్నామనీ, ఖచ్చితంగా, దృశ్యమానంగా అదే అన్నింటా పరివ్యాప్తమై ఉందనీ, వాటి నిజమైన ఆత్మ, నాశరహితమైన, మౌలికమైన సారమూ అదేనని మనకు గోచరించాలి. సృష్టిలో సర్వత్రా ఈ ఆత్మ, శక్తి ఉన్నాయని అనుకోవడమే చాలదు. స్పష్టంగా దర్శించగలగాలి, భావించగలగాలి. సంబంధాన్ని పొందగలగాలి. అంత స్పష్టంగానూ, ఆత్మశక్తిలో సృష్టిని చూడగలగాలి. సర్వజ్ఞానమూ ఈ ప్రాథమికానుభవంతో పరివ్యాప్తిచెందాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: మాడభూషణం రాజగోపాలాచార్య

మన సమర్పణ వివేచనాశక్తిలేని అచేతనమైన ఉదాసీనతకు, ఏ ప్రలోభాలకు లేక ఏ ప్రభావానికైనా సరే లోను కాకూడదు. అయితే ఆ సమర్పణ చిత్తశుద్ధి కలిగి, చైతన్యవంతంగా నుండి, మెలకువతో ఆ పరమాత్మ, ఆ పురుషోత్తము డొక్కడే స్పష్టమైన లక్ష్యంగా ఉండవలె.

అతిమానసం (అతిమనస్సు)

మనోవైజ్ఞానికానుభవం మనస్సును దాటి వేరే క్రియాశీలశక్తియొక్క సామర్థ్యాన్ని గ్రహిస్తుంది. సత్తయొక్క ఆరోహణక్రమంలో ఇంకొక స్థాయిని కనుగొంటుంది. దీన్నే మనం అతిమనస్సు అని అందాం.

*

అతిమనస్సు దివ్యసత్యచేతన. దానిలో దివ్యసత్యం పూర్తిగా అభివ్యక్తం కాబడినపుడు అవిద్యాసాధనాలతో ఇక పని లేదు.

*

మనస్సు దివ్య సత్యాన్వేషణలో నున్న అజ్ఞానం. అతిమానసం తన లక్ష్య లక్షణంలో దివ్యసత్యచేతన. స్వీయ ప్రతిపత్తి కలది. తనకు తానే తన స్వశక్తిచేత సఫలీకృతమవుతుంది.

*

తాదాత్మ్యత వల్ల జ్ఞానాన్ని పొందడం దాని ప్రధాన లక్షణం. అలాగే పరమాత్మను తెలుసుకుంటుంది. దివ్య సచ్చిదానంద జ్ఞానం కలుగుతుంది. సృష్టిరహాశ్యం తెలుస్తుంది. ఎందుచేతనంటే ఇదీ – అదే That (తత్) కదా – సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ, వాసుదేవః సర్వమ్, మొ॥ మనస్సు విషయాన్వేషణలో అవిద్యయొక్క ఉపకరణం. అతిమానసం జ్ఞానం కలిగిన దివ్యజ్ఞాని. జ్ఞానంతో ఐక్యత కలది. కావున తన దివ్యజ్ఞానప్రకాశంలో సత్యాత్మప్రకాశంలో సర్వమూ దర్శిస్తుంది. మరి అదీ ఆయనే కదా. అది ఒక స్థిరశక్తియేగాక, గమనశీలి, దివ్యజ్ఞానమే కాక, దివ్యజ్ఞానానుసారిణీ అయి దివ్య ఇచ్ఛాశక్తి కూడా అయి ఉన్నది. అది అవిద్య వలనకాని, మరే ఇతర బాహ్యావేషాల వలనగాని అలజడి చెందదు. అందు సర్వమూ ఆ దైవంయొక్క ఐక్యతా సామరస్యాలతో తేజోమయంగా నెలకొని ఉంటుంది. ఆ విధంగా ఈ అతిమానసం అన్నిరకాల అవతరణలకు అతీతంగా ఉండదు. కాని, త్రివిధములైన ఈ సృష్టియొక్క మన ప్రస్తుత అనుభవంలోని – మనః ప్రాణ పదార్థాలకు పైస్థాయిలోనే వ్యవహారిస్తుంది.

యోగం అంటే దైవంతో ఐక్యమని అర్థం – ఈ ఐక్యత అతీత మైనది (లోకానికిపైన) లేక విశ్వాత్మకం (సార్వత్రికం) లేక వ్యక్త్యాత్మకం లేదా మన యోగంలోవలె ఈ మూడూ కలిసినది. ఇది అల్పమైన అహంకార, వ్యక్త్యాత్మక మనః ప్రాణ శరీరములకు పరిమితంకాని చైతన్యమును పొందడమని అర్థం. ఆ పరమాత్మ లేదా సార్వత్రిక (విశ్వాత్మక) చైతన్యంతో సంయోగం పొంది ఉంటుంది. తన ఆత్మను, తన అంతస్సత్తను సృష్టి రహస్యాన్ని ఎరిగియున్నట్టి లోలోతుల్లోని మరేదో చేతనతో ఐక్యత కలిగి ఉంటుంది. యోగచేతనలో విషయాలేకాక, శక్తులనూ, ఎరిగి ఉంటుంది. శక్తులేకాక, శక్తులవెనుకనున్న చైతన్యసత్తను కూడా ఎరిగి ఉంటుంది. వీని గురించి తనలోనేగాక విశ్వమంతలోనూ ఎరుక కలిగి ఉంటుంది.

*

సత్తులో నిక్షిప్తమైన నిగూఢ అంతర్నిహితశక్తుల ప్రకటన వలన క్రమపద్ధతిలో స్వయం పరిపూర్ణతను సాధించుటయే ఈ పదానికి (యోగం) అర్థం – ఆ ప్రయత్నంలోని విజయకేతనం – మానవునిలోను, దివ్యవిశ్వక్షేత్రంలోను సాక్షికంగా ప్రకటించబడుతున్నట్లు మనకు గోచరించే సార్వత్రిక మరియు విశ్వాతీత దివ్య సత్తు మానవీయవ్యక్తిత్వంతో ఐక్యత నొందడమే యోగము. కాని పై పై వేషాల వెనుక మనం పరిశీలిస్తే జీవనమంతా దివ్యప్రకృతియొక్క ఒక విస్తారమైన దివ్యయోగమే (a vast Yoga of Nature) అది ఇప్పటికీ వ్యక్తంకాని అంతర్నిహితశక్తులను క్రమారోహణంలో ప్రకటించడం ద్వారా తన పరిపూర్ణతను సాధించడంలో సచేతనలోను, అవచేతనలోనూ కూడ ప్రయత్నిస్తూ ఉంటుంది. అది తనకు తాను తన దివ్యసత్యంతో సంయోగం చెందడానికి యత్నిస్తూ ఉంటుంది. ఆమెయొక్క యోచనాపరుడైన మానవునిలో మొట్టమొదటిసారిగా పృథ్విపై ఈ మహత్తర సంకల్పం మరింత వేగవంతంగాను, శక్తిమంతంగాను సాధింపబడటానికి

ఆమె స్వయంచేతనా పద్ధతులను, కార్యశీలతలో ఇచ్ఛాపూర్వక మైన ఏర్పాట్లను కల్పిస్తుంది. స్వామి వివేకానందులవారు చెప్పి నట్లు యోగమంటే పరిణామక్రమాన్నంతటినీ ఒకే జన్మ లేక కొన్ని సంవత్సరాలు లేక కేవలం కొన్ని నెలల దేహధారణతో సంక్షిప్తం చేసే ప్రక్రియగా భావించవచ్చు.

రూపాంతరీకరణము

రూపాంతరీకణ అంటే ప్రకృతిలో ఎంతో కొంత మార్పని నా భావం కాదు – ఉదాహరణకు సన్యాసము, నైతిక పరిపూర్ణత, యోగసిద్ధులు (తాంత్రికునివలె) లేక ఒక అతీత (చిన్మయ) శరీరం అని నేననుకోవడం లేదు. రూపాంతరీకరణ పదాన్ని ఒక ప్రత్యే కమైన అర్థంతో ఉపయోగిస్తున్నాను. చేతనలో మౌలికమైన, ఆమూ లాగ్రమైన మార్పు కలగాలి. సత్తుయొక్క ఆధ్యాత్మిక పరిణామంలో బలమైన, సుస్థిరమైన, భద్రమైన ముందడుగుగా ఊహించడం జరిగింది. మనోమయ పురుషుడు ప్రాణిక, భౌతికమైన జంతుప్ర పంచంలో మొట్టమొదటిసారిగా ప్రకటించుకొన్నప్పటికంటె అది మహత్తరము, ఉన్నతము అయిన ప్రకృతి కలిగి బహువిస్తార మును, సంపూర్ణత్వమును పొందు చైతన్యముగా ఊహించబడినది.

*

సంపూర్ణమైన అంతరస్వేచ్ఛను, ఒక ఉన్నతమైన ఆధ్యాత్మిక చైతన్యాన్ని సాధించడం కూడా ఆ పరమోచ్ఛ రూపాంతరీకరణం కానేరదు. దానికది ఒక సంపూర్ణతను, ఘనతను సాధించియుండ వచ్చును. కాని మన క్రియాత్మక విభాగాలు వాటి పనితీరులో ఒక ప్రస్ఫుటమైన ఆధ్యాత్మికమనస్సునకు చెందినవే. మనస్సు ఇప్పటికీ ఒక పాక్షికమైన, లేక స్థానికమైన అస్పష్టతకు లోబడినది లేదా మౌలికమైన అవిద్యతో చుట్టుముట్టబడినది. అందుచేత అది తన మహత్తర శక్తిజ్ఞానములలో కూడ మౌలికమైన అజ్ఞానపరిమితు లతో కూడుకున్నదే అయి ఉంటుంది.

నిజానికి మన పరిణామ ఫలితంగానే మనం ఈ రూపాంతరీక రణం సంభవమయ్యే స్థితికి చేరుకుంటాము. ప్రకృతి పదార్థాన్ని అధిగమించి ప్రాణాన్ని ప్రకటించింది. ప్రాణాన్ని అధిగమించి మనస్సును ప్రకటించింది. అలాగే ఆమె మనస్సును అధిగమించి పరిణామము చెందవలసి ఉన్నది. ఆమె ఒక కళంకరహితమైన ట్టియు, మానసికజీవన పరిమితికి లోనుగానట్టియునైన ఒక అతి మానస లేక సత్యచైతన్యాన్ని ప్రకటించవలసి యున్నది. అది ఆత్మయొక్క శక్తి, పరిపూర్ణతలను వికసింపజేయగలగాలి. ఇచ్చట మెల్లగాను, ఆలస్యంగాను జరిగే మార్పు మన పరిణామ శైలి, నియమం కానక్కర లేదు. మానసికమైన అజ్ఞానం మన ఆరోహ ణానికి ప్రతిబంధకం కలిగిస్తూ పట్టుకుని కూర్చున్నప్పుడు కొద్దో, గొప్పో అది అలాగే ఉంటుంది. కాని ఒకసారి ఎప్పుడైతే మనం సత్యచేతనలోనికి ఎదిగామో, అప్పుడు సత్తయొక్క ఆధ్యా త్మసత్యశక్తి అన్నింటినీ నిర్ణయిస్తుంది. ఆ సత్యం లోనికి మనం విముక్తులమవుతాము. మరి అది మనః ప్రాణ శరీరాలను రూపాం తరీకరణం గావిస్తుంది. కాంతి, ఆనందం, అందం మరియు యావ త్సత్త సహజ ధర్మకార్యాచరణాన్ని పరిపూర్ణం చేయడంలాంటి వన్నీ అచట అతిమానస సత్యచేతనయొక్క సహజశక్తులుగా ఉంటాయి. అవి వాటి సహజధోరణిలో ఇచ్చటే భూతలం పైననే సత్యచైత్యాత్మ యొక్క ప్రకటనగా ఈ మనః ప్రాణ శరీరాలను రూపాంతరం గావిస్తాయి. అతిమానస సత్యచేతనపై పృథ్వియొక్క అస్పష్టతలు ప్రాబల్యం చూపలేవు. ఏమంటే అది (అతిమానసం) పృథ్వీతత్వం లోనికి కూడా ఆత్మయొక్క సర్వజ్ఞమైన కాంతిని, సర్వశక్తిమంతమైన శక్తిని చాలినంత గొనివచ్చి విజయం సాధి స్తుంది. అందరూ దాని శక్తి ప్రకాశాలకు పూర్తిగా తెరచుకొని యుండకపోవచ్చును కాని, ఎంతవరకు తెరచుకని యుంటే అంత వరకు పరివర్తన కలుగుతుంది. అదే రూపాంతరీకరణ సూత్రమ వుతుంది.

మన సత్తుయొక్క దివ్యసత్వంతో సత్తు మొత్తం ఐక్యమవడమే దివ్యయోగంయొక్క అత్యావశ్యకమైన ఏకైక లక్ష్యం. దీనిని జ్ఞాపకముంచుకోవడం అవసరం. మన యోగం అతిమానసాన్ని సాధించడానికి మాత్రమేకాదని, ఆ దైవం కోసం మాత్రమేనని మనం గుర్తుంచుకోవలె. అతిమానసాన్ని అన్వేషించడం కేవలం దాని స్వీయ ఆనందం, ఘనత కోసం కాదు. అయితే ఆ సంయోగాన్ని నిరపేక్షం, మరియు సంపూర్ణం చేసుకోవలె. దాన్ని అనుభవించాలి, దాన్ని వశం చేసుకోవలె. మన సత్తయొక్క అన్ని సాధ్యేతర మార్గాలలో, దాని అత్యున్నత తీవ్రవస్థాయిలలో, అత్యంత విశాలతలలో, ప్రతీ అంతస్తులో, మలుపులో, మారుమూలల్లో మన ప్రకృతి కుహరాంతరాలలో దాన్ని క్రియోన్ముఖం చేయాలి.

ఆధ్యాత్మజీవనం

ఆధ్యాత్మజీవనం, ధర్మజీవనం, మరి సాధారణ జీవనం ఈ మూడూ వేర్వేరు జీవనాలు. నైతికసూత్రాలు పాటించటం సాధారణ జీవనంలో భాగం. మనకి ఏ జీవనం అవసరమో ఎవరికి వారే తేల్చుకోవాలి. అంతేకాని ఈ మూడింటిని కలగాపులగం చేసి తబ్బిబ్బైపోకూడదు. సాధారణ జీవనమనగా ఒక సగటు మనిషియొక్క చైతన్యం. అది తన నిజమైన ఆత్మనుండి, దైవాన్నుండి వేరుపడి ఉంటుంది. అవిద్యానియమాలపై వర్తించే మనః ప్రాణ శరీరాల సర్వసాధారణమైన అలవాట్లచే నడిపించబడుతూ ఉంటుంది. ధార్మికజీవనమన్నా అదే అవిద్యా మానవచైతన్యం యొక్క మనోవ్యాపారం. అది భువి నుండి దివికి గొనిపోయేది లేక అట్టి ప్రయత్నమైనా చేస్తూ ఉంటుంది. అయితే అది ఇంకా జ్ఞానం లేకుండానే మూర్ఖమైన తెగల లేక మతసిద్ధాంతాలతో నడిపించబడుతూ ఉంటుంది. పృథ్వీచైతన్యబంధాలను త్రెంచుకొని ఏదో దివ్యానందకరమైన దివ్యపరతత్త్వాన్ని కనుగొన్నట్లు బుకాయిస్తూ ఉంటుంది. ధార్మికజీవనం ఆధ్యాత్మజీవనానికి నాందికావచ్చు. కాని అది తరచు ఏ ముగింపు లేకుండా రివాజుగా ఆచరించే ఏవో కర్మలు, నియమాలు, మూసలో పోసిన పాతభావాలు, ఆచారాల చుట్టూ గుడుగుడు గుంచం తిరుగుతూ ఉంటుంది. ఇందుకు భిన్నంగా ఆధ్యాత్మజీవనం చైతన్యపరివర్తనతో, సూటిగా ముందుకు సాగిపోతుంది. ఆ పరివర్తనలో ఆత్మ సత్యం, దైవం నుండి విడివడిన అవిద్యతో కూడిన సాధారణ చైతన్యం స్వస్వరూప జ్ఞానం కలిగి ముందు నేరుగా సజీవ సంపర్కం, పిమ్మట దైవంతో సాయుజ్యాన్ని పొందుతుంది.

మూలం శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం వై.యస్.వి.యస్. మూర్తి

శ్రీమాత ఆశీస్సులు

ఎగిరిపడే, విచ్చుకునే ధూళిలాగ,
ఎదిగే చెట్టులాగ,
పూసే పువ్వులాగ,
పాడే పిట్టలాగ,
ప్రేమించే మనిషిలాగ,
ఆయన దివ్యకాంతి నిన్ను ఆవరించనీ.
నిరంతరం పెరిగే ఆనందంలో
సదా విస్తరించే ఆనందంలో
దివిలో నడిచే చుక్కల్లాగ
నిలకడగా ముందుకు సాగే ఆనందంలో
ఆయన దివ్యకాంతి ప్రసరించనీ.

మూలం శ్రీమాత
అనువాదం వై.యస్.వి.యస్. మూర్తి

కొసమెరుపు

ఉదయం వేళ, హడావిడిగా ఉంది. సుమారు 8-30 గం॥ల సమయం. ఓ పెద్దాయన ఎనభై ఏండ్లు దాటాయి. గాయమైన బొటనవ్రేలుకు కుట్లు తీయించుకోవటానికి వచ్చాడు. 9 గం॥లకి ఒకర్ని కలుసుకోవటానికి మాట ఇచ్చాను – వెళ్లిపోవాలంటూ హడావిడిగా వచ్చాడు. ఆయన తొందర గమనించాను. కూర్చో పెట్టాను. గంటసేపు పట్టేట్టుంది. గడియారం చూసుకుంటూన్నా డాయన. మరో రోగి ఎవరూ లేకపోవటంవల్ల కాళీగా ఉన్నాను. గాయం ఎంతవరకు మానిందో పరీక్షించ నిశ్చయించాను. చూస్తే బాగానే నయమైంది. మరో డాక్టరుతో మాట్లాడి అవసరమైన సరం జామా తెప్పించి, కుట్లు విప్పించి, మళ్లీ కట్టు కట్టించాను. అప్పు

డాయనతో మాట్లాడే సమయం చిక్కింది. "మరో డాక్టరు నెవరి నైనా కలుసుకోవాలా, హడావిడిగా ఉన్నారు!" అని అడిగాను. లేదని అంటూ, మరో నర్సింగ్‌హోమ్‌లో ఉన్న తన భార్యతో breakfast తినటానికి వెళ్లాలని చెప్పాడు. ఆమె కొంతకాలంగా అస్వస్థతతో అక్కడ ఉంటోందని చెప్పాడు. ఆమెకి Alzheimer's disease వ్యాధట. (మనుష్యులను గుర్తుపట్ట లేదు.) "మీరు కాస్త ఆలశ్యమైతే ఆమె బాధపడుతుందా?" అని అడిగాను. "ఆమెకి నేనెవరో తెలియదుగా? అయిదు సంవత్సరాలుగా ఆమె నన్ను గుర్తుపట్టలేని పరిస్థితి" అన్నాడు. నేను చకితుడనయాను. "మీరెవరో ఆమెకి తెలియకపోయినా, ప్రతి ఉదయం మీరామె దగ్గరికి వెడతారు!" ఓ చిరునవ్వు నవ్వి "ఆమెవరో నాకు తెలుసు కదా!" అన్నాడు. నాకు కళ్ళల్లో నీళ్లు తిరిగాయి. – నిజానికి జీవితమంతా ప్రేమే! ఎలా బ్రతకాలో తెలుస్తే! నిజమైన ప్రేమ శారీరకమైనదీ కాదు, భావోద్వేగమైనదీ కాదు. వాస్తవమైన ప్రేమ దివ్యానుభూతితో కూడి, విశ్వజనీనమైనది.

(రచయిత తెలియదు)

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

ఎంత ఇబ్బందయినా ఆ దైవానికి, ఆ పరమేశ్వరి దివ్యమాతకు ఆత్మసమర్పణ గావించుకోవడమొక్కటే మన సార్థకమైన ఉపాయం, స్థిరమైన ఏకైక శరణాగతి. ఆమెకు ఆత్మార్పణ చేసుకోవడమంటే మన ప్రకృతి ఆమె హస్తాలలో పనిముట్టు కావలె. మన ఆత్మ ఆమె బాహువులలో బిడ్డ కావలె.

సమాచార పత్రం

ఆంధ్రప్రదేశ్ శ్రీఅరవింద సొసైటీ రాష్ట్రకమిటీ కార్యనిర్వాహక సంఘసభ్యులుగా 31-3-08 సం॥ అంతం వరకు నియమితులైన వారు – అధ్యక్షులు: శ్రీ బి. వెంకట్రామయ్య. కార్యనిర్వాహక ఉపాధ్యక్షులు: మరియు యువసమన్వయకర్త శ్రీ పి. సి. స్వరూప్. ఉపాధ్యక్షులు: సర్వశ్రీ డి.వి.యన్. శర్మ, ఎ.వి.యన్ రాజు, జె. సురేంద్రాచార్య, వి. నరేంద్రబాబు రెడ్డి. కార్యదర్శి మరియు కోశాధికారి: శ్రీ వి. సుబ్బారావు. సభ్యులు: సర్వశ్రీ ఎ. ప్రేమ్‌చం దర్, యం. మల్లికార్జున రావు, కుమారి. యన్. విజయలక్ష్మి, సర్వశ్రీ పి. రాజేశ్వరరావు, కర్రా వెంకటేశ్వర్లు. ఎక్సు అఫీషియో మెంబరు: శ్రీ ప్రదీప్ నారంగ్. సహకార సభ్యులు: సర్వశ్రీ వై.యస్. వి.యస్. మూర్తి, టి.వి. రమణారావు, ఆర్.యస్.కె. చౌదరి, శ్రీమతి డా॥ ఆర్. సరోజా ప్రసాద్, సర్వశ్రీ యడ్ల మోహ నరావు, కె.ఆర్.యల్. నిర్శింహారావు, టి.యస్. రామచంద్రరావు

శ్రీఅరవింద సొసైటీ తిరుపతి బ్రాంచివారు తే 24-04-2007 దీని శ్రీమాత భారతదేశానికి శాశ్వత ఆగమనదినం పాటించారు. సాయంత్రం జరిగిన సభకి శ్రీ యమ్. బలరామరెడ్డికారు అధ్యక్షత వహించారు. శ్రీ కె. జయదేవరెడ్డిగారు, శ్రీ యన్. అప్పాస్వామిగారు ప్రసంగించారు. కార్యదర్శి శ్రీ కె. హనుమంతుగారి వందన సమ ర్పణతో సభ ముగిసింది. హైదరాబాదు (ఆంధ్రప్రదేష్) బ్రాంచి వారు రెండు రోజుల యువశిబిరాన్ని మే 5, 6 తేదీలలో నిర్వ హించారు. 15 మంది విద్యార్థులు వివిధ విద్యాసంస్థలనుంచి వచ్చి పాల్గొన్నారు. శ్రీ కె.వి. రావు, శ్రీ పి.సి. స్వరూప్, శ్రీ కె. ఆర్. యల్ నరశింహోరావు, శ్రీ శ్రీనివాస్ మూలుగు పాల్గొని సహకరించారు. వివిధ అంశాలపై ప్రసంగించారు.

నవోడా (ఉ.ప్ర) బ్రాంచివారు – 'ఒత్తిడిలో జీవితం – యువ తయొక్క సాంఘిక బాధ్యతలు' అంశంగా మార్చి 21, 2007 న IEC College of Engineering & Technology విద్యార్థులకు గోష్ఠి ఏర్పాటు చేశారు. ఎనభైమంది ఆఖరు సం.రం విద్యార్థులు,